

De tijdreis van politiegeweld

Een interdisciplinair onderzoek naar het begrip van hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen door de film *Detroit*

09-11-2018

Universiteit Utrecht

Scriptie: Interdisciplinair onderzoek II (LA3V11003)

Geschiedenis: Diemer Thijn Munnichs (3614409)

Algemene Sociale Wetenschappen: Willem Ardesch (6004059)

Filmwetenschappen: Noortje Post (5751128)

Scriptiebegeleider: Dennis Kerckhoffs MA

Vakreferent Geschiedenis: Dr. Geraldien von Frijtag Drabbe Kunzel

Vakreferent Algemene Sociale Wetenschappen: Dr. Peter Selten

Vakreferent Filmwetenschappen: Dr. A.W. (Alec) Badenoch

Abstract

De film *Detroit* geeft een representatie van de rassenrellen in Detroit in 1967, waarbij veel politiegeweld plaatsvond. Een belangrijke reden waarom de rellen in Detroit relevant zijn voor het heden is dat disproportioneel politiegeweld tegen Afro-Amerikanen nog steeds een probleem is. Dit onderzoek bestudeerde in hoeverre *Detroit* de kijker begrip kan geven van hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. Om deze vraag te beantwoorden gebruikten we de discipline Algemene Sociale Wetenschappen om politiegeweld in het heden te begrijpen, Geschiedkunde om te begrijpen waarom de rassenrellen in Detroit in 1967 relevant zijn voor hedendaags politiegeweld en Filmwetenschappen om de film *Detroit* te analyseren. Door de disciplinaire inzichten te integreren met de interdisciplinaire onderzoeksmethode van Repko creëerden we een overkoepelend begrip van de spanning tussen heden, verleden en film.

Om tot een overkoepelend antwoord te geven op de onderzoeksvraag creëerden we een uitgebreide model van politiegeweld. Hiermee konden we de representatie van politiegeweld tegen Afro-Amerikanen in *Detroit* vergelijken met de manier waarop dit geweld werd verklaard in het historische en het Algemeen Sociaal Wetenschappelijke hoofdstuk. Uit onze analyse bleek dat *Detroit* een overversimplificeerde representatie geeft van politiegeweld. Tevens biedt de film de kijker geen mogelijkheden om te reflecteren op de representatie. Hierdoor is het moeilijk voor de kijker om te begrijpen hoe de film heden en verleden verbindt in de morele structuur die fundamenteel is in de film. We concludeerden dat de film slechts een meeslepend verhaal is, waar een kijker weinig van kan leren over hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen.

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave	4
Interdisciplinaire inleiding	6
Literatuurlijst inleiding	9
Hoofdstuk 1.1 - Algemene Sociale Wetenschappen	10
Politiegeweld tegen Afro-Amerikanen, wat is waar?	11
Een racistische politie of een racistische maatschappij?	13
De verdediging van de sociale positie	15
Conclusie en discussie	17
Literatuurlijst Hoofdstuk 1.1	19
Hoofdstuk 1.2 - Geschiedenis.....	20
Inleiding	20
Lange termijn omstandigheden: rassenverhoudingen in Detroit en wit politiegeweld	21
Politie onder zware omstandigheden	23
Korte termijn triggers: wat gebeurde er tussen 23 en 27 juli in Detroit?	24
De effecten van de rellen op Afro-Amerikaanse rechten	26
Conclusie	27
Reflectie.....	30
Literatuurlijst Hoofdstuk 1.2	32
Hoofdstuk 1.3 - Filmwetenschappen	34
Inleiding.....	34
Scène 1 – De politieagenten.....	35
Scène 2 – The Dramatics	38
Conclusie	41
Reflectie.....	41
Bibliografie Hoofdstuk 1.3.....	43
Hoofdstuk 2 - Common Ground	44
Inleiding	44
Disciplinaire perspectieven en inzichten.....	44
Het uitgebreide model van politiegeweld.....	45
Bedreiging.....	46
De verwevenheid van racisme	47
Gedeelde concepten van F.W.S. en G.E.	48

Een morele structuur.....	48
Literatuurlijst Hoofdstuk 2	49
Hoofdstuk 3 - More comprehensive understanding en reflectie.....	50
Inleiding.....	50
Analyse	50
Conclusie	53
Reflectie.....	54
Bijlage	57
Sequentieverdeling.....	57
Shotlist scène 1.....	62
Shotlist scène 2.....	67

Interdisciplinaire inleiding

Detroit kende in de zomer van 1967 de gewelddadigste rassenrellen die in de jaren '60 plaatsvonden in de Verenigde Staten. Detroit veranderde voor een periode van twee weken in een oorlogsgebied waar de zwarte onderklasse en de witte politie tegen elkaar streden. Deze rellen waren onderdeel van een golf van rellen in noordelijke steden die het nationale debat over zwarte burgerrechten voorgoed veranderden.¹ (Darden, 1, 27; Fine, vii;) Tijdens deze golf van rellen vond bruto politiegeweld tegen Afro-Amerikanen plaats en de rellen in Detroit zijn hier het bekendste voorbeeld van. Een belangrijke reden waarom de rellen in Detroit mensen blijven bezighouden is dat disproportioneel politiegeweld tegen Afro-Amerikanen blijft voorkomen en het veel aandacht krijgt in de Amerikaanse media. Ook Oscarwinnend regisseur Kathryn Bigelow zag de significantie van de rellen in Detroit en bracht met de film *Detroit* (2017) de spanning tussen de Afro-Amerikaanse gemeenschap en een wit politieapparaat naar een groot hedendaags publiek.²

Het is de spanning tussen heden, verleden en popcultuur die *Detroit* zo interessant maakt. Deze spanning impliceert namelijk dat het politiegeweld tijdens rassenrellen van ruim 50 jaar geleden, dat in de film nadrukkelijk gerepresenteerd wordt, relevant is voor problemen van nu. En het is juist de relevantie van de representatie *Detroit* die centraal staat in dit onderzoek. Namelijk, onze onderzoeksvraag luidt: in hoeverre kan de film *Detroit* de kijker begrip geven van hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen? Hiermee leggen we de nadruk op de potentie van een film om de kijker wat te leren, om inzicht te geven in het heden en om zich bewust in het maatschappelijke debat te plaatsen. (bronnen wetenschappelijke en maatschappelijke relevantie) (“begrip” definiëren?)

Deze onderzoeksvraag bestaat uit verschillende delen, die de vraag complex maken. We vragen naar problemen in het heden, een gebeurtenis in het verleden en een representatie in een cultureel product. Het gaat over groepsgedrag, politiegeweld, racisme en burgerrechten, in verschillende tijden en in de context van een ontwikkelend debat over de behandeling van Afro-Amerikanen. De onderzoeksvraag bevat veel componenten, die door verschillende disciplines worden bestudeerd en er is geen discipline die op zichzelf een omvattend antwoord heeft kunnen geven. Overmatig politiegeweld tegen Afro-Amerikanen blijft echter een

---

¹ Joe T. Darden en Richard W. Thomas, *Detroit : Race Riots, Racial Conflicts, and Efforts to Bridge the Racial Divide* (East Lansing: Michigan State University Press, 2013), 1, 27, ProQuest Ebook Central; Sidney Fine, *Violence in the model city: The Cavanagh administration, race relations and the Detroit riot of 1967* (East Lansing: Michigan State University Press, 2007), vii.

² Leah Graham en Imani Harris, “Detroit artists have a lot to say about '67 riot,” *Detroit Free Press*, 19 juli, 2017, <https://eu.freep.com/story/entertainment/2017/07/19/detroit-artists-have-lot-say-67-riot/488114001/>; Robyn Meredith, “5 Days in 1967 Still Shake Detroit,” *The New York Times*, <https://www.nytimes.com/1997/07/23/us/5-days-in-1967-still-shake-detroit.html>.

relevant maatschappelijk probleem, waarin de representatie van het verleden in popcultuur een belangrijke rol speelt. Om een omvattend antwoord te kunnen geven op de onderzoeksvraag gebruiken we in dit onderzoek een interdisciplinaire onderzoeksmethode.³

In hoofdstuk 1.1 beginnen we vanuit een Algemeen Sociaal Wetenschappelijk perspectief. ASW houdt zich bezig met de verklaring van menselijk gedrag. Dit gebeurt op zowel het individuele als op het groepsniveau. Binnen de kaders van dit onderzoek zal deze discipline ingezet worden om een begrip van hedendaags politiegeweld te creëren. Dit begrip is fundamenteel voor een beantwoording van de interdisciplinaire hoofdvraag. Zonder een goed begrip van wat hedendaags politiegeweld is kunnen we immers niet analyseren tot in hoeverre de film dit representeert. Binnen dit hoofdstuk wordt daarom aan de hand van zowel kwalitatieve als kwantitatieve groep studies ingegaan op de oorzaken van hedendaags politiegeweld tegen de Afro-Amerikaan. Naast het creëren van begrip van hedendaags politiegeweld tegen de Afro-Amerikaan stelt ASW ons in staat relevante praktische implicaties op te stellen.

Politiegeweld tegen Afro-Amerikanen is echter geenszins alleen een hedendaags fenomeen, maar bestaat al zolang als de Verenigde Staten zelf. Daarom is hoofdstuk 1.2 vanuit een geschiedkundig perspectief geschreven. Geschiedkunde helpt om het heden in context te plaatsen: het laat zien dat gebeurtenissen aan een specifieke tijd en plaats gebonden zijn, maar ook dat gebeurtenissen onderdeel zijn van ontwikkelingen en dat ze oorzaken, aanleidingen en gevolgen delen met andere gebeurtenissen, in andere tijden en plaatsen. In het historische hoofdstuk gebruiken we literatuuronderzoek om het politiegeweld tijdens de rassenrellen in Detroit in 1967 te begrijpen. Deze rellen worden gerepresenteerd in de film *Detroit* en om te begrijpen hoe deze film kijkers inzicht kan geven in hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen is het belangrijk om het politiegeweld tijdens de rellen in 1967 te begrijpen. Tevens leggen we in het historische hoofdstuk een band tussen verleden en heden door aandacht te besteden aan wat deze rellen en het politiegeweld dat erbij kwam kijken, betekenen in het ontwikkelende debat over Afro-Amerikaanse rechten. Deze band tussen verleden en heden spiegelt als het ware het verband tussen heden en verleden dat film legt en schept een kader om deze film in te begrijpen.⁴

---

³ We gebruiken in dit onderzoek de interdisciplinaire onderzoeksmethode van Repko: Allen F. Repko, *Interdisciplinary research: process and theory* (Thousand Oaks: SAGE Publications, Inc., 2012).

⁴ John Tosh, *The Pursuit of History* (Londen: Pearson Education Limited, 2010), 76, 258, 268, 270; Diemer Munnichs, "De historische uitdaging in *Mad Men*: Authenticiteit en waarheidsstatus van representaties van historische masculiniteiten in *Mad Men*," (Scriptie voor: Ges-Onderzoeksseminar III A, GE3V14052, Universiteit Utrecht 2016).

Filmwetenschappen onderzoekt in hoofdstuk 1.3 de betekenis van door mensen gemaakte, culturele artefacten, in dit geval film. Films bieden toegang tot perspectieven op de samenleving en daarmee ook tot wat er speelt in de samenleving. Met het analyseren van een film wordt de boodschap van die film vergaard, samen met de middelen die deze boodschap bewerkstelligen. De film *Detroit* is een product van de huidige samenleving en komt terecht in de context van deze samenleving, maar beschrijft een specifieke situatie uit het verleden. De filmanalyse van *Detroit* tracht te onderzoeken hoe de film de representatie van het verleden aan gebeurtenissen uit de huidige samenleving verbindt. Hierom is filmwetenschappen een relevante discipline in het onderzoek naar in hoeverre de film *Detroit* kijkers een beter begrip kan geven van hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. Daarom zal het filmwetenschappelijk deel van dit onderzoek geleid worden door de volgende vraag: ‘hoe worden filmische middelen ingezet om het *primacy effect* te verkrijgen en hoe linkt het narratief en de cinematografie deze identificatie aan de identificatie in het heden?’

Na de disciplinaire onderzoeken zorgen we in hoofdstuk twee dat we de disciplinaire inzichten kunnen integreren. In hoofdstuk drie integreren we de disciplinaire inzichten tot een overkoepelend antwoord op de vraag in hoeverre *Detroit* de kijker begrip kan geven van hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. Hierop volgt een reflectie op dit onderzoek.

Literatuurlijst inleiding

- Darden, Joe T. en Thomas, Richard W. *Detroit : Race Riots, Racial Conflicts, and Efforts to Bridge the Racial Divide*. East Lansing: Michigan State University Press. 2013.
ProQuest Ebook Central.
- Fine, Sidney. *Violence in the model city: The Cavanagh administration, race relations and the Detroit riot of 1967*. East Lansing: Michigan State University Press. 2007.
- Graham, Leah en Harris, Imani. "Detroit artists have a lot to say about '67 riot." *Detroit Free Press*. 19 juli, 2017. <https://eu.freep.com/story/entertainment/2017/07/19/detroit-artists-have-lot-say-67-riot/488114001/>.
- Meredith, Robyn. "5 Days in 1967 Still Shake Detroit." *The New York Times*.
<https://www.nytimes.com/1997/07/23/us/5-days-in-1967-still-shake-detroit.html>.
- Munnichs, Diemer. 'De historische uitdaging in *Mad Men*: Authenticiteit en waarheidsstatus van representaties van historische masculiniteiten in *Mad Men*' (Scriptie voor: Ges-
Onderzoeksseminar III A, GE3V14052, Universiteit Utrecht 2016).
- Repko, Allen F. *Interdisciplinary research: process and theory*. Thousand Oaks: SAGE Publications, Inc. 2012.
- Tosh, John. *The Pursuit of History*. Londen: Pearson Education Limite. 2010.

Hoofdstuk 1.1 - Algemene Sociale Wetenschappen

Willem Ardesch

Eerder dit jaar werd een donkere 26 jarige jongeman in zijn eigen woning door de politie om het leven gebracht. Hij was onschuldig. Het bleek een inschattingsfout van een toevallig voorbij komende agente te zijn.⁵ Had de jongeman pech, of berust dit incident op zijn huidskleur? Om hier een afweging in te maken is een begrip van hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen vereist. Binnen dit eerste hoofdstuk staat het verkrijgen van dit begrip centraal.

Om een begrip over hedendaags politiegeweld tegen de Afro-Amerikaan te verkrijgen wordt binnen dit hoofdstuk ingegaan op de volgende onderzoeksvraag: hoe valt politiegeweld tegen Afro-Amerikanen te verklaren? Ter beantwoording van deze vraag worden in dit hoofdstuk vier bronnen geanalyseerd. Onderzoek van Edwards et al.,⁶ die de daadwerkelijke frequentie van politiegeweld tegen Afro-Amerikanen in de VS bestudeerden wordt gecombineerd met inzichten uit het onderzoek van Brunson.⁷ Dit met als doel het hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen in kaart te brengen. Vervolgens zal er verder worden ingegaan op de oorzaken van dit geweld. Hierbij zullen inzichten uit onderzoek van Hughey⁸ en Stewart et al.⁹ gebruikt worden. Zowel Hughey en Stewart et al tonen aan dat politiegeweld tegen minderheidsgroepen voortkomt uit een verdediging van de sociale positie van de witte gemeenschap.

Ondanks dat er veel onderzoek is gepubliceerd over de oorzaken van politiegeweld tegen Afro-Amerikanen blijft nieuw onderzoek nodig. Het probleem is er namelijk nog steeds. Sterker nog, het geweld lijkt niet af te nemen. Dit kan ofwel betekenen dat er tot op heden nog geen volledig begrip over het probleem bestaat, of dat het probleem dusdanig gecompliceerd is dat het oplossen hiervan erg complex is. Om deze reden wordt binnen dit onderzoek getracht politiegeweld tegen de Afro-Amerikaan zo volledig mogelijk te verklaren.

---

⁵ “Agente vergist zich in woning en schiet geen ‘indringer’, maar buurman dood,” AD, geraadpleegd september 26, 2018, <https://www.ad.nl/buitenland/agente-vergist-zich-in-woning-en-schiet-geen-indringer-maar-buurman-dood~a83ccad3/>

⁶ Frank Edwards *et al.*, “Risk of Police-Involved Death by Race/Ethnicity and Place, United States, 2012-2018.” *Public Health* 108, no. 9 (2018): 1241-1248.

⁷ Rod K. Brunson, “Police Don’t Like Black People: African-American Young Men’s Accumulated Police Experiences.” *Criminology & Public Policy* 6, no. 1 (2007): 71-102.

⁸ Matthew W. Hughey, “The Five I’s of Five-O: Racial Ideologies, Institutions, Interests, Identities, and Interactions of Police Violence.” *Critical Sociology* 41, no. 6 (2015): 857-871.

⁹ Eric A. Stewart *et al.*, “Neighborhood Racial Context And Perceptions Of Police-Based Racial Discrimination Among Black Youth.” *American Society of Crimonology* 47, no. 3 (2009): 847-887.

Politiegeweld tegen Afro-Amerikanen, wat is waar?

Dat politiegeweld tegen Afro-Amerikanen voorkomt is duidelijk, ook zonder daar grondig onderzoek naar te doen. Ieder jaar verschijnen er meerdere nieuwsitems over politiegeweld tegen gekleurde personen. Reacties daarop zijn vaak heftig. Demonstraties die dusdanig uit de hand lopen dat er gewonden of zelfs doden vallen vormen geen uitzondering. Daarnaast ontstaan discussies waarin aantijgingen van een racistische politie, die het gemunt heeft op de gekleurde gemeenschap naar voren komen.¹⁰ Ter verdediging van de politie wordt gezegd dat disproportioneel politiegeweld neerkomt op individuele gevallen, ofwel rotte appels die hun macht misbruiken.¹¹ Het is lastig te zeggen waar de waarheid ligt, heeft de politie racistische trekjes of zijn het uitzonderingsgevallen?

Volgens statistieken van policeviolencereport zijn er in 2017 in totaal 1.147 mensen door de politie in de Verenigde Staten vermoord.¹² Hiervan was 27% gekleurd en 48% wit. Op het eerste gezicht lijken deze cijfers het idee dat de politie racistisch te werk zou gaan tegen te spreken. Hoewel er in 2017 beduidend meer witte dan gekleurde personen door de politie om het leven zijn gebracht, is het belangrijk om te vermelden dat de Amerikaanse bevolking voor het grootste deel uit witte personen bestaat. Zo is 63% wit en maar 13% gekleurd. Dat er in 2017 meer witte mensen door de politie zijn vermoord is gezien de bevolkingsopbouw dus logisch.¹³ Hoewel niet op het eerste gezicht, valt op basis van deze cijfers vast te stellen dat de gekleurde gemeenschap inderdaad oververtegenwoordigd is in het aantal politimoorden in 2017.

Betekent deze oververtegenwoordiging dat ras daadwerkelijk als een onderscheidende factor fungeert? Volgens Edwards et al wel. Zij onderzochten hoe ras en locatie de kans op dodelijk politiegeweld beïnvloeden. Edwards et al onderzochten dit over een tijdsperiode van 6 jaar. De oververtegenwoordiging die in de cijfers van policeviolencereport al werd benadrukt komt in het onderzoek van Edwards et al nog veel sterker naar voren. Volgens Edwards et al komt dit doordat officieel beschikbare data het aantal politimoorden structureel onder rapporteert. Politieagenten die een verdachte om het leven brengen zijn niet

---

¹⁰ Irene de Zwaan & Stan Putman, "Rondvraag: is de Nederlandse politie racistisch?" Volkskrant, juni 30, 2015, <https://www.volkskrant.nl/columns-opinie/rondvraag-is-de-nederlandse-politie-racistisch--~bbd4cef9/>

¹¹ Jeroen Visser, "Agenten terughoudend door criminalisatie politiegeweld," Volkskrant, juli 15, 2015, <https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/-agenten-terughoudend-door-criminalisatie-politiegeweld-~b11a6279/>

¹² "2017 police violence report," policeviolencereport, geraadpleegd september 25, 2018, <https://policeviolencereport.org/>

¹³ Policeviolencereport, "2017 police violence report."

verplicht dit te registreren.¹⁴ De cijfers die policeviolencereport rapporteren zijn daarom geen goede representatie van de werkelijkheid. Om een beter beeld te geven hebben Edwards et al hun onderzoek niet alleen gebaseerd op door de overheid beschikbaar gestelde data, maar ook op de *fatal encounters* database.¹⁵ Deze database bevat *fact-checked* rapporten over politiemorden die zijn verzameld door activisten, journalisten en onderzoekers. Ondanks dat het aantal politiemorden volgens de *fatal encounters* database veel hoger is dan volgens de officiële statistieken, verwachten Edwards et al dat de *fatal encounters* database nog steeds een onderschatting van de werkelijke aantallen geeft. Dit komt volgens de onderzoekers doordat alleen incidenten waarover op het internet is gepubliceerd, zijn opgenomen in de database.¹⁶

Zoals eerder genoemd blijkt uit de *fatal encounters* database dat de oververtegenwoordiging van gekleurde personen in het aantal politiemorden nog hoger is dan op basis van officiële statistieken werd verwacht. Zo heeft volgens Edwards et al een gekleurde persoon een 3.2 tot 3.5 keer grotere kans om door de politie om het leven te worden gebracht in vergelijking met een wit persoon. Hoewel er op geografisch gebied verschillen waren in de frequentie van het politiegeweld, geldt de oververtegenwoordiging van de gekleurde gemeenschap voor iedere onderzochte plaats.¹⁷

Dat politiegeweld een incidenteel verschijnsel is waar een klein aantal rotte appels binnen het politieapparaat verantwoordelijk voor zijn is hiermee ontkracht. Politiegeweld tegen Afro-Amerikanen is een structureel voorkomend fenomeen. Edwards et al trekken op basis van hun resultaten de conclusie dat ras een sterke verklarende factor voor het hoge aantal politiemorden in de Verenigde Staten is.¹⁸ Hoewel de cijfers dit inderdaad lijken te suggereren, is dit wel wat kort door de bocht. Het zou kunnen zijn dat Afro-Amerikanen zich vaker verzetten of gemiddeld agressiever reageren, waardoor de politie genoodzaakt is om op geweld over gaan. Het nader onderzoeken van de interactie tussen de politie en de Afro-Amerikaan kan dit bevestigen of uitsluiten. Wanneer blijkt dat Afro-Amerikanen zonder duidelijk reden ongelijk behandeld worden valt er in combinatie met de cijfers een sterk argument voor ras als een verklarende factor voor politiegeweld te maken.

Brunson deed onderzoek naar de ervaringen van Afro-Amerikanen met de politie. Hij deed dit door 40 diepte interviews met Afro-Amerikanen te analyseren. Alle 40 participanten

---

¹⁴ Edwards et al., "Risk of Police-Involved Death," 1242-1245.

¹⁵ Edwards et al., "Risk of Police-Involved Death," 1242.

¹⁶ Idem, 1242.

¹⁷ Idem, 1241-1245.

¹⁸ Idem, 1244.

woonden in Missouri in de Verenigde Staten. De leeftijd van de participanten was tussen de 13 en 19, met een gemiddelde van 16 jaar. Brunson koos voor deze leeftijd omdat eerder onderzoek heeft aangetoond dat vooral jongere Afro-Amerikanen ongewild in contact komen met de politie. De participanten werden geworven in Missouri omdat dit een stad is waar de politie regelmatig optreedt. 83% van de participanten gaf aan mishandeld of lastig te zijn gevallen door de politie. Participanten vertelden regelmatig zonder duidelijke reden door de politie op een vernederende manier gecontroleerd te worden. Twee derde van de participanten gaf aan de politie onbeleefd te vinden en net iets minder dan de helft rapporteerde regelmatig getuige te zijn van mishandelingen van buurtgenoten door de politie. Daarnaast gaf de helft van de participanten aan dat de politie traag reageerde op hulpvragen.¹⁹ Ondanks dat er maar 40 participanten zijn ondervraagd, is de informatie uit het onderzoek van Brunson in combinatie met de resultaten van Edwards et al bruikbaar om een beeld te vormen over hoe politie met Afro-Amerikanen om gaat.

De conclusie van Edwards et al, dat ras een verklarende factor voor dodelijk politiegeweld is, wordt bekrachtigd door de bevindingen van Brunson. Uit zijn interviews blijkt dat los van of Afro-Amerikanen zich schuldig maakten aan een strafbaar feit, zij in veel gevallen onterecht door de politie werden behandeld.²⁰ Op basis van de resultaten uit de onderzoeken van Edwards et al en Brunson valt te stellen dat ras een sterke verklarende factor voor politiegeweld is. Ondanks dat het politiegeweld met deze kennis beter te begrijpen valt, is het wel wat oppervlakkig. Edwards et al en Brunson gaan namelijk niet in op onderliggende redenen, ofwel waarom de politie disproportioneel geweld tegen Afro-Amerikanen gebruikt. Om politie geweld tegen Afro-Amerikanen beter te begrijpen wordt dit in de volgende paragraaf nader onderzocht.

Een racistische politie of een racistische maatschappij?

Op basis van de bovenstaande informatie lijkt het idee dat de politie racistisch te werk gaat geloofwaardig. Dat dit echter niet zo simpel ligt bevestigt Hughey met zijn onderzoek. Volgens Hughey is het namelijk niet zo dat de politie an sich racistisch is, maar dat het handelen van de politie wordt beïnvloed door vijf maatschappelijke processen. Deze processen brengt hij samen in een overkoepelend model en noemt hij *the five I's*. Hieronder vallen: ideologieën, instituties, interesses, identiteiten en interacties. Op basis van deze *five I's* worden bepaalde attitudes en overtuigingen met betrekking tot ras geconstrueerd en in stand

---

¹⁹ Brunson, "Police Don't Like Black People," 71-81.

²⁰ Idem, 82-86.

gehouden. Deze attitudes en overtuigingen gelden binnen de gehele samenleving en zijn dus niet exclusief aan de politie.²¹

Volgens Hughey zijn de geconstrueerde attitudes en overtuigingen met betrekking tot Afro-Amerikanen grotendeels negatief. Deze negatieve beeldvorming begint bij een algemeen heersend idee dat gekleurde personen van nature geneigd zijn crimineel gedrag te vertonen. Deze ideologie wordt al vroeg aangeleerd en bekrachtigd door de media. Ook binnen het politieapparaat heerst deze ideologie. Volgens Hughey fungeert deze ideologie als een rechtvaardiging voor de eerder beschreven ongelijke behandeling van de Afro-Amerikaan.²²

Dat deze ongelijke behandeling op grote schaal in de praktijk kan worden gebracht wijt Hughey aan de toenemende militarisering van het politie-instituut sinds de jaren 60. Hughey beschrijft dat de opkomst van deze militarisering gelijk heeft gelopen met *the civil rights movement*.²³ Volgens Hughey was *the civil rights movement* een periode van socio-economische mobiliteit binnen de gekleurde gemeenschap. Hij stelt dat deze mobiliteit een bedreiging voor de sociale positie van de witte meerderheid is geweest. Hierbij refereert hij naar *the group threat theory*. Deze stelt dat wanneer een dominante groep een afwijkende groep als economisch, politiek of op ander gebied als een bedreigend ervaart, de dominante groep geneigd is de afwijkende groep ongelijk te gaan behandelen. Deze onderliggende theorie verklaart volgens Hughey waarom ten tijde van *the civil rights movement* instituties, waaronder de politie, meer macht kregen. Ter verdediging van de sociale positie van de witte gemeenschap.²⁴ Hughey associeert de militarisering van de politie ter verdediging van de sociale orde rechtstreeks met de oververtegenwoordiging van Afro-Amerikanen in het aantal politiemoordens sinds eind jaren 90.²⁵

Maar waarom wordt een verbetering van de sociale positie van de gekleurde gemeenschap ervaren als een bedreiging door de witte gemeenschap? Volgens Hughey hangt dit samen met identiteit. De identiteit van de witte gemeenschap is gebaseerd op superioriteit. Zo denken veel blanken, hoewel niet altijd bewust, dat zij recht hebben op bepaalde economische of politieke voordelen puur omdat zij behoren tot de witte gemeenschap. Dit ideaalbeeld van superioriteit is een deel van wat de witte identiteit onderscheidt van de identiteit van andere groepen.²⁶ De toenemende socio-economische mobiliteit van de gekleurde gemeenschap verstoort het ideaalbeeld van superioriteit binnen de witte

---

²¹ Hughey, "The Five I's of Five-O," 858-865.

²² Idem, 859.

²³ Idem, 861.

²⁴ Idem, 861.

²⁵ Idem, 861.

²⁶ Idem, 862-863.

gemeenschap en dit roept op tot verzet. Dit is volgens Hughey een reden dat geweld tegen de gekleurde gemeenschap naast uitgevoerd, door een deel van de witte gemeenschap wordt goedgekeurd. Het politiegeweld is een manier om de identiteit van de witte gemeenschap en daarmee de sociale orde te beschermen.

Volgens Hughey komt politiegeweld dus voort uit een algemeen heersende negatieve ideologie in combinatie met een toenemende militarisering van het politie-instituut. Onderliggend worden deze processen gestuurd en gevormd door een ervaren bedreiging op de sociale positie van de witte gemeenschap. De witte gemeenschap is geneigd vast te houden aan een identiteit waarin zij de eigen groep als superieur beschouwen. Een verandering in de sociale orde zou deze identiteit aan kunnen tasten en dat roept op tot verzet.²⁷

Tot slot geeft Hughey aan dat politiegeweld in stand wordt gehouden door interacties. Hiermee bedoelt hij dat binnen de samenleving en daarmee ook binnen het politie-instituut bepaalde gedragsverwachtingen bestaan die interacties beïnvloeden. Zo komt het binnen het politie instituut geregeld voor dat collega's voor elkaar opkomen, ook wanneer zij weten dat dit eigenlijk fout is.²⁸ Concluderen kan op basis van het boven beschreven model van Hughey worden gesteld dat politiegeweld niet voortkomt uit een politie-instituut waarin rotte appels het gemunt hebben op de gekleurde gemeenschap, maar dat politiegeweld voortkomt uit een in de maatschappij verweven racisme dat fungeert ter verdediging van de sociale positie van de witte gemeenschap.

De verdediging van de sociale positie

Hughey biedt met zijn onderzoek een model waarbinnen politiegeweld tegen de Afro-Amerikaan begrepen kan worden. Centraal binnen zijn model staat het inzicht dat politiegeweld fungeert als een verdediging van de sociale positie van de witte gemeenschap. Aangezien dit inzicht de kern van het model vormt, is het belangrijk dit inzicht nader te analyseren. Op deze manier kan aan het eind van deze paragraaf uitspraak worden gedaan over de bruikbaarheid van Hughey's model ter beantwoording van de disciplinaire hoofdvraag. Hoewel het lastig is 'een verdediging van de sociale orde' empirisch te bevestigen of te ontcrachten hebben Stewart et al dit in hun onderzoek geprobeerd door de relatie tussen wijken en ervaren politie discriminatie onder Afro-Amerikanen in kaart te brengen.²⁹ Dit met als doel te achterhalen of in buurten met voornamelijk witte inwoners meer

---

²⁷ Idem, 858-863.

²⁸ Idem, 864.

²⁹ Idem, 850.

politie discriminatie tegen Afro-Amerikanen voorkomt dan in wijken met voornamelijk Afro-Amerikaanse inwoners. Mocht een verdediging van de sociale positie van de witte gemeenschap daadwerkelijk ten grondslag liggen aan het ontstaan van politiegeweld, dan zou volgens Stewart et al politie discriminatie tegen Afro-Amerikanen sterker aanwezig moeten zijn in witte wijken waarin een groei van de Afro-Amerikaanse populatie gaande is.³⁰

Stewart et al gebruikten data van *FACHS*³¹ om de link tussen de wijk en ervaren politie discriminatie door Afro-Amerikanen in kaart te brengen. De wijken die werden onderzocht verschilden zowel in etnische samenstelling, economische status als frequentie van voorkomend geweld. De etnische samenstelling van de wijken varieerde tussen de 5% en 95% witte inwoners. In totaal is er data van 763 Afro-Amerikaanse participanten gebruikt.³²

Uit de resultaten kwam naar voren dat de ervaren politie discriminatie onder Afro-Amerikanen steeg naarmate het percentage van witte inwoners hoger was. Volgens Stewart et al is het verschil in ervaren politie discriminatie in relatie tot de etnische samenstelling van de wijken significant. Daarnaast bleek dat de ervaren discriminatie groter was in voornamelijk witte wijken waar de populatie van Afro-Amerikanen toenam.³³ Concluderend geven Stewart et al aan dat Afro-Amerikanen meer politie discriminatie rapporteerden in voornamelijk witte wijken, waarbinnen een groei van de Afro-Amerikaanse populatie gaande was. Daarnaast was er een grotere ervaren discriminatie in rijke wijken en wijken waarin veel geweld voorkwam.³⁴

De resultaten uit het onderzoek van Stewart et al dienen als een empirische bevestiging van het inzicht dat politiegeweld fungeert als een verdediging van de sociale orde van de witte gemeenschap. Dit blijkt uit het feit dat ervaren discriminatie onder Afro-Amerikanen toeneemt naarmate zij zich in wijken bevinden die ofwel rijk zijn, of voor het grootste deel uit witte inwoners bestaan. In dit soort wijken heerst een sterke witte identiteit en wordt fel gereageerd op een ervaren bedreiging hiervan.³⁵ Op basis van de resultaten uit het onderzoek van Stewart et al kan het model van Hughey gebruikt worden ter beantwoording van de disciplinaire hoofdvraag.

---

³⁰ Stewart et al., "Neighborhood Racial Context," 852.

³¹ *FACHS* identificeert zowel buurt gerelateerde als familie processen die bijdragen aan de ontwikkeling van Afro-Amerikaanse kinderen binnen verschillende gemeenschappen.

³² Stewart et al., "Neighborhood Racial Context," 858-862.

³³ *Idem*, 860-862.

³⁴ *Idem*, 864-870.

³⁵ *Idem*, 872.

Conclusie en discussie

Het onderzoek van Edwards et al toont aan dat politiegeweld tegen de Afro-Amerikaan geen incidenteel verschijnsel is. Edwards et al beschrijven politiegeweld tegen Afro-Amerikanen als een structureel voorkomend fenomeen. Op basis van de resultaten van zowel Edwards et al als Brunson valt te stellen dat ras als een verklarende factor van politiegeweld fungeert. Hoewel Edwart et al en Brunson verder niet ingaan op waarom ras een verklarende factor is, doen Hughey en Stewart et al dit wel. Zo blijkt uit het model van Hughey dat politiegeweld voortkomt uit een verdediging van de sociale positie van de witte gemeenschap. Stewart et al bevestigen dit inzicht door aan te tonen dat Afro-Amerikanen meer politie discriminatie rapporteren in wijken waarin voornamelijk witte personen leven.

Op basis van het bovenstaande kan politiegeweld tegen de Afro-Amerikaan verklaard worden als voortkomend uit een verdediging van de sociale positie van de witte gemeenschap. Deze verdediging uit zich in een algemeen heersende racistische ideologie, een toenemende militarisering van het politie-instituut en interactiepatronen. Politiegeweld komt dus niet voort uit een racisme dat exclusief is aan het politie-instituut. Het geweld wordt veroorzaakt door een overkoepelend proces dat binnen de gehele maatschappij geldt.³⁶ De reden dat racisme binnen het politieapparaat zo sterk tot uiting komt is doordat zij een geweldsmonopolie hebben en daarmee in staat zijn de sociale orde fysiek te verdedigen.

Hoewel dit onderzoek een verklaring geeft voor politiegeweld tegen de Afro-Amerikaan zijn er een aantal limitaties die genoemd dienen te worden. Zo is in dit onderzoek alleen ingegaan op ras als een verklarende factor voor politiegeweld. Het kan zijn dat er naast ras, andere verklarende factoren bestaan. Hiernaast is enkel het centrale inzicht binnen Hughey's model bevestigd aan de hand van aanvullend onderzoek. Hoewel het model van Hughey is opgebouwd rondom dit inzicht, is niet gecontroleerd of ieder aspect van zijn model volledig juist is. Het kan zijn dat er factoren meespelen die niet binnen het model zijn opgenomen. Het model gaat namelijk sterk uit van groepsverhoudingen en laat hierbij het individu buiten beschouwing. Dit is waarschijnlijk gedaan omdat het model streeft naar een algemene benadering voor de verklaring van politiegeweld en zich hierbij dus voornamelijk richt op het vinden van een bepaalde wetmatigheid.

De conclusie dat racisme niet exclusief is aan het politie instituut maar zit verweven binnen de gehele maatschappij is belangrijk. Op basis van dit inzicht is het namelijk niet verstandig om een directe oplossing binnen het politie instituut te zoeken. Aan de andere kant maakt dit inzicht het fenomeen dusdanig complex dat een eventuele directe oplossing

---

³⁶ Dit proces is de verdediging van de sociale positie van de witte gemeenschap.

überhaupt niet mogelijk is. Nu het begrip van politiegeweld in grote lijnen staat, zou eventueel vervolgonderzoek zich kunnen richten op waarom een deel van de agenten bijvoorbeeld niet geneigd is disproportioneel politiegeweld tegen Afro-Amerikanen te gebruiken. Dit met als doel te onderzoeken wat een persoon weerbaar maakt tegen het uitoefenen van een heersende racistische ideologie. Dit zou dan bijvoorbeeld toegepast kunnen worden binnen politietrainingen.

Literatuurlijst Hoofdstuk 1.1

- AD. “Agente vergist zich in woning en schiet geen ‘indringer’, maar buurman dood,” AD, geraadpleegd september 26, 2018, <https://www.ad.nl/buitenland/agente-vergist-zich-in-woning-en-schiet-geen-indringer-maar-buurman-dood~a83ccad3/>
- Brunson, Rod K. “Police Don’t Like Black People: African-American Young Men’s Accumulated Police Experiences.” *Criminology & Public Policy* 6, no. 1 (2007): 71-102.
- Edwards, Frank, Michael H. Esposito, MA, en Hedwig Lee. “Risk of Police-Involved Death by Race/Ethnicity and Place, United States, 2012-2018.” *Public Health* 108, no. 9 (2018): 1241-1248.
- Hughey, Matthew W. “The Five I’s of Five-O: Racial Ideologies, Institutions, Interests, Identities, and Interactions of Police Violence.” *Critical Sociology* 41, no. 6 (2015): 857-871.
- Policeviolencereport. “2017 police violence report,” policeviolencereport, geraadpleegd september 25, 2018, <https://policeviolencereport.org/>
- Stewart, Eric A., Eric P. Baumer, Rod K. Brunson, en Ronald L. Simons. “Neighborhood Racial Context And Perceptions Of Police-Based Racial Discrimination Among Black Youth.” *American Society of Crimonology* 47, no. 3 (2009): 847-887.
- Visser, Jeroen. “Agenten terughoudend door criminalisatie politiegeweld,” Volkskrant , juli 15, 2015, <https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/-agenten-terughoudend-door-criminalisatie-politiegeweld~b11a6279/>
- De Zwaan, Irene en Stan Putman. “Rondvraag: is de Nederlandse politie racistisch?” Volkskrant, juni 30, 2015, <https://www.volkskrant.nl/columns-opinie/rondvraag-is-de-nederlandse-politie-racistisch~bbd4cef9/>

Hoofdstuk 1.2 - Geschiedenis

Diemer Munnichs

Het herinneren van wit politiegeweld

Het politiegeweld tegen Afro-Amerikanen tijdens de rassensrellen in Detroit in 1967 en de invloed van deze rellen op het hedendaagse debat over Afro-Amerikaanse rechten

Inleiding

In juli 1967 kende Detroit een van de ergste rellen uit de Amerikaanse geschiedenis. Gedurende enkele dagen namen zwarte bewoners delen van de stad over en braken er gevechten uit met de witte politie.³⁷ Er gingen 43 mensen dood, hiervan waren er 33 zwart, de meesten vermoord door politieagenten. De gebeurtenissen tijdens deze rellen blijft Detroit, kunstenaars en wetenschappers bezighouden en veranderden het debat over Afro-Amerikaanse burgerrechten voorgoed.³⁸

Om de hedendaagse relevantie te begrijpen van het tegen Afro-Amerikanen gerichte politiegeweld dat plaatsvond tijdens de rellen in Detroit in 1967, onderzoek ik in dit historische hoofdstuk de oorzaken van het overmatige politiegeweld tegen Afro-Amerikanen tijdens de rellen in Detroit in 1967 en de invloed die dit had op het debat over Afro-Amerikaanse rechten. Hoewel aandacht is besteed aan zowel het politiegeweld tegen Afro-Amerikanen tijdens de rellen, als aan het debat over Afro-Amerikaanse rechten, is dit onderzoek het eerste dat beide expliciet verbindt en de significantie van dit politiegeweld voor dit debat als hoofdvraag heeft.³⁹

Om het tweedelige doel van dit onderzoek te bereiken ziet dit historische onderzoek er als volgt uit: In de eerste paragraaf kijk ik naar de lange termijn omstandigheden waarin de rellen ontstonden, voornamelijk belicht ik de rasserverhoudingen in Detroit voor de rellen. In de tweede paragraaf belicht ik de omstandigheden waar de politieagenten onder

---

³⁷ Over het gebruik van de termen Afro-Amerikanen en zwarten. Ik ben me bewust van de kracht van woorden, uit respect voor het verleden kies ik er bewust voor om in bepaalde situaties over “zwarten” te praten. Woorden zijn even alles wat ik heb om mijn lezers mee te nemen naar een andere tijd.

³⁸ Sidney Fine, *Violence in the model city: The Cavanagh administration, race relations, and the Detroit riot of 1967* (Michigan State University Press, 2007), 299.; Joe T. Darden en Richard W. Thomas, *Detroit: Race Riots, Racial Conflicts, and Efforts to Bridge the Racial Divide* (Michigan State University Press, 2013), xv, ProQuest Ebook Central.; Thomas J. Sugrue, *The Origins of the Urban Crisis: Race and Inequality in Postwar Detroit* (Princeton University Press, 2014), 259, ProQuest Ebook Central.; Leah Graham en Imani Harris, “Detroit artists have a lot to say about '67 riot”, 19 Juli 2017, <https://eu.freep.com/story/entertainment/2017/07/19/detroit-artists-have-lot-say-67-riot/488114001/>.

³⁹ Wesley Lowery, “Police are still killing black people. Why isn’t it news anymore?”, bezocht op 28-10-2018, https://www.washingtonpost.com/outlook/police-are-still-killing-black-people-why-isnt-it-news-anymore/2018/03/12/df004124-22ef-11e8-badd-7c9f29a55815_story.html?noredirect=on&utm_term=.a322636a9c31.; “The Counted: People killed by police in the US”, door de redactie van The Guardian, bezocht op 4-11-2018, <https://www.theguardian.com/us-news/ng-interactive/2015/jun/01/the-counted-police-killings-us-database>.

functioneerden tijdens de rellen. In de derde paragraaf beschrijf ik de rellen en het politiegeweld. In de vierde paragraaf ga ik in op de significantie van de rellen in Detroit, door ze te verbinden met het debat over Afro-Amerikaanse burgerrechten. Uiteindelijk volgt de conclusie van en mijn reflectie op dit historische onderzoek.

De rellen in Detroit zijn een bijzondere case omdat er veel bekend over is vanuit de wetenschap, de politiek en lokale media. Dit maakt het mogelijk om literatuuronderzoek te gebruiken als methode.⁴⁰ Sidney Fines beschrijving van de gebeurtenissen en omstandigheden tijdens de rellen in *Violence in the model city: The Cavanagh administration, race relations, and the Detroit riot of 1967* is cruciaal in dit onderzoek. Fines beschrijving schaft een solide basis om een rellen in context te begrijpen.⁴¹

Lange termijn omstandigheden: rassenverhoudingen in Detroit en wit politiegeweld
Rassenrellen veranderden Detroit in 1967 twee weken lang in een oorlogsgebied, waarbij hevig politiegeweld tegen de zwarte bevolking plaatsvond. Om te begrijpen wat er tijdens deze rellen gebeurde beschrijf ik in deze paragraaf de ontwikkelingen in verhoudingen tussen de zwarte en witte gemeenschap in de aanloop naar de rellen. Gezien de onderzoeksvraag neem ik primair het perspectief van de witte gemeenschap als uitgangspunt. Ik begin met een korte conceptualisering van racisme.

In dit onderzoek vind ik het belangrijk om te zien dat een racistisch systeem en de uiting van racisme verbonden zijn, maar niet hetzelfde. Het racistische systeem in de Verenigde Staten is een historische erfenis, die diep geworteld zit in normen, waarden, idealen, instituties en de praktijk. Racisme is als het ware een fundamentele aanname over de juiste vorm van de samenleving. In de dominante “juiste vorm” van de Verenigde Staten zijn de witten de dominante groep.⁴² Bij een racistisch systeem horen racistische uitingen, maar deze uitingen zijn situatie-specifiek. Uitingen worden bijvoorbeeld beïnvloed door uitspraken van politici of sociale bewegingen, of door onrust tijdens rellen. Racistische uitingen komen voort uit een racistisch systeem, maar worden als het ware gevormd in “het gevoel van het moment”. Het systeem en uitingen van dit systeem bestaan samen: ze zijn uitersten binnen

---

⁴⁰ Darden en Thomas, *Detroit*, xv.; Fine, *Violence in the model city*, 358.; Homer Hawkins en Richard Thomas, “White policing of black populations: a history of race and social control in America” In *Out of Order: policing black people*, redactie door Ellis Cashmore en Eugene McLaughlin (Londen: Routledge, 1991), 81.

⁴¹ Fine haalt veel informatie uit twee overheidsrapporten: *Report of the National Advisory Commission on Civil Disorders* (het Kerner Commission Report) en *One America in the 21st Century: Forging a New Future* (het John Hope Franklin Report).

⁴² George M. Fredrickson, *Racism : A Short History* (Princeton: Princeton University Press, 2015), 5, 6, 156, 170, ProQuest Ebook Central.; Ik houd niet Fredricksons definitie van racisme aan, maar heb zijn discussie voor inspiratie gebruikt.

een continuüm van structurele en constante uitingen van racisme, en variabele uitingen van racisme.⁴³

Als tussen 1925 en 1945 aan Afro-Amerikanen in Detroit werd gevraagd om het ergste racisme te beschrijven waar ze mee te maken hadden, dan had de meerderheid zonder twijfel *white police brutality* geantwoord. De wet gold als het ware niet voor politieagenten als het om zwarten ging en het kwam in deze 20 jaar maar een enkele keer voor dat een witte agent in Detroit werd gestraft voor het vermoorden van een zwarte. In lijn met de algemene witte dominantie, symboliseerden witte agenten volgens Darden en Thomas een vorm van onbegrensd racisme in de zwarte getto's van Detroit.⁴⁴

Volgens Sugrue namen uitingen van racisme na de Tweede Wereldoorlog in Detroit toe. Dit kwam omdat witten ontevreden waren met de politieke aandacht voor de zwarte populatie en de zwarte burgerrechtenbeweging. Witte gemeenschappen voelden zich vaak ongehoord, machteloos en in de steek gelaten.⁴⁵ Deze gevoelens onder de witte populatie van Detroit uitte zich onder andere in hardere vooroordelen tegen zwarten en de oprichting van militante buurtgroepen die stredden tegen burgerrechten voor zwarten, de openstelling van woonwijken voor zwarten en de financiering van zwarte scholen. In 1965, twee jaar voor de rellen van 1967, brandden er 25 kruisen in Detroit.⁴⁶

De analyse van Darden en Thomas toont aan dat de ontevredenheid van de witte populatie zich ook uitte in de rassenpolitiek van de gemeente en vervolgens in het beleid van het politiedepartement en het handelen van de politieagenten. Hier bovenop waren agenten vaak laagopgeleid en begrepen ze weinig van de zwarte burgerrechtenbeweging die eind jaren '50 in een stroomversnelling terechtkwam. 'Beating black citizens "just for fun" indicated the degree to which racism had infected the mentality of many white policemen by the 1950s. The practice was designed to intimidate and "terrorize" the black community into accepting white dominance.'⁴⁷ Binnen de witte gemeenschap was er nauwelijks kritiek op het racistische politiegeweld.⁴⁸

Midden jaren '60 was de zwarte bevolking van Detroit gevangen in overvolle getto's, die omringd waren door witte *suburbs* waar ze niet welkom waren. Volgens Darden en Thomas werden de agenten binnen de 'suburban ring of racism' gezien als de 'first line of

---

⁴³ Allen F. Repko, *Interdisciplinary Research: Process and Theory* (Thousand Oaks: SAGE publications 2012), 343.; Volgens Repko is het herkennen van een concept als een continuüm, een vorm van integratie waarbij tegengestelde definities van dit concept kunnen worden verbonden.

⁴⁴ Darden en Thomas, *Detroit*, 29, 32.; Hawkins en Thomas, *White policing of black populations*, 65.

⁴⁵ Sugrue, *The Origins of the Urban Crisis*, 267.; Fine, *Violence in the model city*, 196.

⁴⁶ Sugrue, *The Origins of the Urban Crisis*, 265.; Darden en Thomas, *Detroit*, 4.

⁴⁷ Darden en Thomas, *Detroit*, 34.

⁴⁸ Idem, 34, 36.; Fine, *Violence in the model city*, 96.

white defense against the invading “blank hordes””.⁴⁹ De rol van de agenten werd gespiegeld in de manier waarop de agenten zwarten zagen. In een onderzoek van vlak voor de rellen werd 45 procent van de agenten in Detroit als ‘extremely anti-Negro’ beschreven.⁵⁰ Het algemene racisme en het racisme van de agenten in het bijzonder, was een grote oorzaak voor de ontevredenheid van de zwarte gemeenschap en de rassens rellen van 1967.⁵¹

Door een racistisch systeem was de zwarte gemeenschap in de jaren ‘60 in Detroit mentaal, fysiek en economisch opgesloten in getto’s. In deze getto’s waren witte agenten de belichaming van de witte dominantie en was het onderdrukken van de zwarte gemeenschap een dagelijkse bezigheid. Het rassengeweld dat tijdens rellen van 1967 zou losbarsten was een uiting van een langdurende en opbouwende spanning tussen de zwarte gemeenschap en een racistisch systeem.

Politie onder zware omstandigheden

In deze paragraaf besteed ik aandacht aan de omstandigheden tijdens de rellen die het gedrag van de politieagenten negatief beïnvloedden. Onder andere de training, het materiaal, de aansturing en de identiteit van de politieagenten wordt besproken om een beeld te krijgen van de fysieke en mentale druk waar ze onder functioneerden.

Volgens Fine bleek tijdens de rellen dat het politiedepartement niet goed was voorbereid op rellen van deze schaal. Het departement had te weinig wapens, wagens, helmen, radio’s, personeel en manieren om betrouwbare inlichtingen te verkrijgen. Hiernaast waren de agenten nauwelijks getraind in crowd-management, laat staan om met gewapende menigtes om te gaan. Mede door de slechte voorbereiding had het politiedepartement moeite om de agenten goed aan te sturen tijdens de rellen. Bevelen waren vaak onduidelijk, slecht gecommuniceerd of zelfs tegenstrijdig. Ook de samenwerking tussen de verschillende instanties verliep moeizaam. Deze gebreken leidden tot chaos binnen het departement, wat zich vertaalde naar het gedrag van de agenten. De slechte voorbereiding en de chaos die hierop volgde waren slecht voor het vertrouwen van de agenten in het systeem waar ze voor stonden en dat ze verdedigden.⁵²

De agenten zagen dat hun Detroit werd geruïneerd door plundering, vernieling en geweld, voorkomende uit de zwarte getto’s die de agenten juist moesten controleren. Naarmate witte agenten tijdens de rellen het gevoel kregen dat ze de controle kwijtraakten aan

---

⁴⁹ Darden en Thomas, *Detroit*, 5, 29.

⁵⁰ Fine, *Violence in the model city*, 95, 96.

⁵¹ Idem, 100.; Darden en Thomas, *Detroit*, 29.; Hawkins en Thomas, *White policing of black populations*, 80.

⁵² Fine, *Violence in the model city*, 180-182, 195, 196, 233.

de zwarte reischoppers, had dit directe implicaties voor de witte dominantie die de agenten belichaamden. Zoals tijdens een carnaval waren de rollen ineens omgedraaid: de arme zwarten waren de baas op straat en politie was wantrouwend, onzeker en onmachtig. Zo waren de rassenrellen volgens Fine niet alleen een aanval op het systeem, maar ook een aanval op de eigenwaarde en de identiteit van de witte agenten zelf. Door de persoonlijke aanval werden de zwarten ook een persoonlijke vijand.⁵³

Fine noemt ook vermoeiing, stress, onwetendheid, wraakzucht en angst als belangrijke oorzaken van het gedrag van de politie. Vaak werden agenten zonder duidelijke bevelen achtergelaten, vermoeid, doodsbang en zonder gevechtservaring, terwijl ze verhalen hoorden over verwonde en dode collega's. "After Olshove died..." one police officer recalled, "everything just went loose, The Police officers weren't taking anything from anyone."⁵⁴ De zware omstandigheden dreven politieagenten tijdens de rellen fysiek en mentaal tot het uiterste van hun fysieke en mentale kunnen.⁵⁵

Hawkins en Thomas suggereren dat een gevoel van wetteloosheid de overhand kreeg na dagen van chaos, afnemend vertrouwen in het systeem, geweld, geruchten over sluipschutters, en dode en verwonde collega's.⁵⁶ Fine onderbouwt dit punt door te stellen dat de normatieve controle en het professionalisme van de agenten wegviel tijdens de rellen.⁵⁷ Dit gevoel van wetteloosheid in combinatie met zware omstandigheden en de persoonlijke aanval die de rassenrellen voor de agenten symboliseerden, vormen samen een complexe context om het politiegeweld in te begrijpen.

[Korte termijn triggers: wat gebeurde er tussen 23 en 27 juli in Detroit?](#)

Tussen 1965 en 1968 raasde er een golf van 300 rellen door Noordelijke steden in de Verenigde Staten. Deze rellen hadden een half miljoen Afro-Amerikaanse participanten en er vielen 250 doden en 10,000 gewonden.⁵⁸ De rellen in Detroit in 1967 waren de gewelddadigste van deze stedelijke rellen. Tussen 23 juli en 27 juli vocht de arme zwarte bevolking uit de getto's tegen witte privileges en dominantie, veelal in de vorm van witte agenten.⁵⁹ In deze paragraaf belicht ik de rellen in Detroit in 1967. Ik beschrijf kort wat de

---

⁵³ Idem, , 179, 195, 196.

⁵⁴ Fine, *Violence in the model city*, 236.

⁵⁵ Idem, 181, 196, 197, 199, 201, 236.

⁵⁶ Hawkins en Thomas, *White policing of black populations*, 81.

⁵⁷ Fine, *Violence in the model city*, 195, 196.

⁵⁸ Bruce J. Dierenfield, *The Civil Rights Movement: Revised Edition* (Pearson Education Limited, 2008), 128.

⁵⁹ Fine, *Violence in the model city*, 131, 224, 225.; Darden en Thomas, *Detroit*, 81.

aanleiding was van de rellen en wat daarop volgde, vervolgens belicht ik het overmatige politiegeweld dat plaatsvond tijdens de rellen.⁶⁰

De aanleiding van de rellen was een politie-inval bij een *blind pig*, vroeg in de ochtend op 23 juli. Blind pigs waren illegale zwarte bars die tekenend waren voor de segregatie in Detroit. Deze pig was gelegen op Twelfth Street, in het hart van Detroit, in een van de grootste en armste zwarte wijken. Sugrue en Fine zijn het met elkaar eens dat omstandigheden van deze inval en de uitvoering ervan onhandig waren, maar er verder weinig bijzonders was aan de inval. Tijdens de inval en de arrestaties die erop volgden groeide de groep omstanders en het ongenoegen snel. Voordat de middag aanbrak stonden er 8000 mensen op Twelfth Street en waren de rellen begonnen.⁶¹

Van 23 juli tot 27 juli veranderde Detroit in een slagveld, de cijfers zijn extreem: meer dan 1000 gebouwen brandden uit, ruim 7000 mensen werden opgepakt en 43 mensen gingen dood. Uiteindelijk waren er een gecombineerde 17.000 manschappen nodig van de Michigan National Guard, de State Police, de Detroit Police Department en het Amerikaanse leger om de orde in Detroit te herstellen.⁶²

Volgens Fine gedroegen de manschappen van de verschillende instanties zich anders tijdens de rellen. Waar het leger en de State Troopers zich over het algemeen naar behoren gedroegen, was dit bij een deel van de politieagenten en leden van de National Guard veel minder het geval. Voornamelijk de politie en de Guard stelden Afro-Amerikanen (en enkele witten) bloot aan zowel verbaal als fysiek misbruik. In de lijst van wandaden staan: overmatig geweld tijdens arrestaties, het mishandelen van gevangenen, illegale huiszoekingen, het uitbranden van een Afro-Amerikaanse boekenwinkel, plundering, beroving en moord.⁶³ Van de 43 doden, werd driekwart vermoord door wetsdienaren.⁶⁴

Een van de opvallendste ontwikkelingen van de rellen in Detroit in 1967 was dat een ontploffing van geweld in de zwarte getto's werd gevolgd door een escalatie van wit politiegeweld tegen zwarten. Terwijl het dodelijke geweld van burgers bijna verdween na dag twee, werd dodelijk politiegeweld steeds willekeuriger en persoonlijker. Verschillende auteurs

---

⁶⁰ Veel Afro-Amerikanen noemen de rellen in Detroit in 1967 liever een opstand, maar het is nooit bewezen of aannemelijk gemaakt dat (grote groepen in) de zwarte gemeenschap georganiseerd handelden tijdens de rellen. Zie bijvoorbeeld Darden en Thomas, *Detroit*, 27.

⁶¹ Fine, *Violence in the model city*, 155, 156, 160, 162.; Sugrue, *The Origins of the Urban Crisis*, 259.; Thomas J. Sugrue, "Northern lights: The black freedom struggle outside the south" *OAH Magazine of History* 26, nr.1 (januari 2012): 10.

⁶² Darden en Thomas, *Detroit*, xv.; Fine, *Violence in the model city*, 233, 299.; Sugrue, *The Origins of the Urban Crisis*, 259.

⁶³ Bij een onderzoek onder 233 Afro-Amerikaanse arrestanten gaf 45 procent aan dat ze slecht fysiek behandeld waren tijdens hun arrestatie. Zie: Fine, *Violence in the model city*, 238.

⁶⁴ Fine, *Violence in the model city*, 236, 243, 244, 246.

onderschrijven het onderzoek van Bergesen dan ook, dat stelt dat de rassenrellen omsloegen naar een ‘white police rebellion’.⁶⁵ Het begrijpen van deze witte politierellen is een van de hoofddoelen van dit historische hoofdstuk.

Deze paragraaf voegt twee belangrijke inzichten toe aan dit onderzoek. Ten eerste heb ik geprobeerd om de schaal van de rellen te schetsen, om inzicht te creëren in de oorlogsachtige situatie waarin het politiegeweld tegen Afro-Amerikanen ontstond. Ten tweede sloegen de rellen om naar witte politierellen, door deze ontwikkeling nam het ongerechtvaardigde politiegeweld tegen Afro-Amerikanen sterk toe.⁶⁶ Het begrijpen van deze ontwikkeling is dan ook essentieel om het politiegeweld tegen Afro-Amerikanen tijdens de rellen te verklaren.

De effecten van de rellen op Afro-Amerikaanse rechten

De rellen die midden jaren ‘60 Noordelijke steden confronteerden met de woede van de Afro-Amerikaanse bevolking had grote effecten op de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging en het nationale debat over de plaats van Afro-Amerikanen in de Verenigde Staten. Deze effecten staan in deze paragraaf centraal. Hiermee plaats ik de rellen en het politiegeweld in een groter kader, en leg ik een verbinding met het actuele debat over Afro-Amerikaanse burgerrechten.

Hall stelt dat het dominante verhaal van de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging in de Verenigde Staten een machtig verhaal is, dat vertelt over heroïsche en vredige protesten, in talloze boeken, films, memoires en muziek; en dat grote politieke, sociale en juridische consequenties had. Echter, het Noorden van de Verenigde Staten kent een ander verhaal. Het Noorden was de plaats waar de droom van vredig protest uit elkaar spatte op rassenrellen en het ideaal van rassenintegratie stierf.⁶⁷

Fine en Sugrue stellen dat veel witte Amerikanen midden jaren ‘60 het idee hadden dat de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging was geslaagd door de verkregen wetsaanpassingen. De woede en het geweld van Noordelijke Afro-Amerikanen verbaasde en verbitterde veel witte Amerikanen, het liet veel witten achter met het idee dat de Afro-Amerikanen ondankbaar waren.⁶⁸

---

⁶⁵ Albert Bergesen. "Race riots of 1967: An analysis of police violence in Detroit and Newark" *Journal of Black Studies* 12 nr.3 (maart 1982): 269, 273.; Fine, *Violence in the model city*, 195.; Hawkins en Thomas, *White policing of black populations*, 81.

⁶⁶ Bergesen, "Race riots of 1967", 269, 273.

⁶⁷ Sugrue, "Northern lights", 9.; Jacquelyn Dowd Hall, "The long civil rights movement and the political uses of the past" *The Journal of American History* 91, nr.4 (maart 2005): 1234.

⁶⁸ Fine, *Violence in the model city*, vii.; Sugrue, "Northern lights", 10.

Echter, voor de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging betekende de Noordelijke golf van rellen een omslagpunt. Waar de nadruk dusver had gelegen op racistische wetgeving in het Zuiden, werd het oplossen van structurele en institutionele ongelijkheid een steeds belangrijker doel. Hiermee kreeg structurele ongelijkheid tevens een prominentere plaats in het nationale debat over burgerrechten.⁶⁹

De rellen betekenden dus iets heel anders voor de witte en Afro-Amerikaanse gemeenschap. Deze tweedeling is ook te herkennen in de verslaglegging door de media. Bodroghkozy stelt dat de nationale media tot de rellen voornamelijk een sympathiek beeld hadden geschetst van de vredige Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging, maar dat de gewelddadige rellen hier een abrupt einde aan maakten. Volgens Hall was het gevolg van de rellen dat belangrijke media weinig aandacht gaven aan de complexiteit van de ontwikkelende Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging en hun groeiende focus op structurele ongelijkheid. Hierdoor werd het Amerikaanse publiek eenzijdig geconfronteerd met het geweld van de Afro-Amerikanen, wat negatieve consequenties had voor het publieke debat over Afro-Amerikaanse rechten.⁷⁰

Misschien niet verwonderlijk gezien de gewelddadigheid, verhardden de noordelijke rassenrellen het debat over Afro-Amerikaanse burgerrechten. Voor deze rellen had de burgerrechtenbeweging een zachte retoriek gehad, die aansluiting vond bij veel media en ook bij een deel van de witten. Met de rellen ontstond echter een verbitterde en gedesilluseerde witte populatie, terwijl de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging nieuwe doelen stelde. Deze verharding tussen gedesilluseerde witte Amerikanen en de nadruk op structurele ongelijkheid van veel Afro-Amerikanen is volgens Hall nog steeds aanwezig in de Verenigde Staten.⁷¹

Conclusie

In deze conclusie verbind ik de lange termijn omstandigheden in Detroit, met de zware omstandigheden waar de politie onder functioneerde en de gebeurtenissen tijdens de rellen. Hieruit volgt een algemeen begrip van het tegen Afro-Amerikanen gerichte politiegeweld tijdens de rellen en de oorzaken van dit politiegeweld. Vervolgens verbind ik het geweld tijdens de rellen met het ontwikkelende debat over Afro-Amerikaanse rechten.

---

⁶⁹ Aniko Bodroghkozy, *Equal Time: Television and the Civil Rights Movement* (University of Illinois Press, 2012), 85, ProQuest Ebook Central.; Dierenfield, *The Civil Rights Movement*, 129.; Ellis Cashmore, "Black Cops Inc." In *Out of Order: policing black people*, redactie door Ellis Cashmore en Eugene McLaughlin (Londen: Routledge, 1991), 89.; Fine, *Violence in the model city*, vii.

⁷⁰ Bodroghkozy, *Equal Time*, 151.; Hall, "The long civil rights movement", 1236, 1237.

⁷¹ Hall, "The long civil rights movement", 1234-1236.

Het doel van dit historische onderzoek is het begrijpen van het tegen Afro-Amerikanen gerichte politiegeweld tijdens de rellen in Detroit in 1967. Ten eerste heb ik de lange termijn omstandigheden beschreven. Hierin werd duidelijk dat de verhouding tussen de grotendeels witte politie en de zwarte gemeenschap slecht was. Het politiedepartement van Detroit lag in het verlengde van een racistisch systeem en de agenten belichaamden witte dominantie in de zwarte getto's.⁷²

Ten tweede heb ik laten zien dat de politieagenten onder zware omstandigheden functioneerden tijdens de rellen. Hierdoor werden ze fysiek en mentaal tot het uiterste gedreven. Belangrijke consequenties van deze zware omstandigheden waren een afnemend vertrouwen in het systeem, een hieraan gekoppeld gevoel van wetteloosheid, en het idee dat de rassenrellen een persoonlijke aanval op de identiteit van de agenten symboliseerden.⁷³ Ten derde heb ik laten zien dat de rellen een oorlogsachtige omgeving creëerden in Detroit en dat de rassenrellen na enkele dagen omsloegen naar witte politierellen.⁷⁴ Deze escalatie van wit politiegeweld is belangrijk in het begrip van het tegen Afro-Amerikanen gerichte politiegeweld tijdens de rellen. Dit onderzoek laat zien ook dit politiegeweld begrepen kan worden en verbonden is met de korte en lange termijn omstandigheden waarin het plaatsvindt.

Voorafgaand aan de rellen in 1967 was politiegeweld tegen Afro-Amerikanen normaal in de zwarte getto's van Detroit. De agenten waren gewend om witte dominantie te belichamen en toen ze in een oorlogsachtige situatie onder zware druk moesten functioneren, was het makkelijk om terug te vallen op wat ze wisten en konden: het onderdrukken van Afro-Amerikanen. Een significant deel van het politiegeweld tegen Afro-Amerikanen tijdens de rellen moeten we dus niet als iets abnormaals begrijpen, maar als een grote hoeveelheid normaal gedrag, in een korte tijd en in een rare situatie.

Echter, de escalatie van het tegen Afro-Amerikanen gerichte politiegeweld is niet normaal te noemen. Dit politiegeweld is te begrijpen door te kijken naar de betekenis van de rassenrellen voor de politieagenten. Uit dit onderzoek blijkt dat de rellen veel chaos met zich meebrachten, in de gehele stad en in het politiedepartement. Hierdoor stond het vertrouwde systeem waar de agenten onderdeel van waren onder druk. Hier bovenop betekenden de rassenrellen voor de agenten een aanval op het systeem van witte dominantie en ook op de identiteit van de agenten als handhavers van deze witte dominantie. Deze omstandigheden

---

⁷² Darden en Thomas, *Detroit*, 29, 34.; Fine, *Violence in the model city*, 96.; Sugrue, *The Origins of the Urban Crisis*, 265.

⁷³ Fine, *Violence in the model city*, 179-182, 195.

⁷⁴ Bergesen, "Race riots of 1967", 269, 273.

maakten de rassenrellen persoonlijk: zowel het vertrouwde systeem, als de identiteit van de agenten werden bedreigd.

Door een afnemend vertrouwen in het systeem en de chaotische en zware omstandigheden, vielen het professionalisme en de normatieve controle van de agenten weg. Dit had een gevoel van wetteloosheid tot gevolg. De combinatie tussen een gevoel van wetteloosheid onder de agenten en het gevoel van veel agenten dat ze persoonlijk werden aangevallen, verklaart de witte politierellen. Zowel de situationele als de persoonlijke omstandigheden waarin de politieagenten functioneerden zijn dus belangrijk om het tegen Afro-Amerikanen gerichte politiegeweld te begrijpen.

De rellen in Detroit waren de hevigste van de rassenrellen die midden jaren '60 door Noordelijke steden raasden. Mede door deze rellengolf verhardden de standpunten in het debat over Afro-Amerikaanse rechten. Aan de ene kant richtte de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging, mede naar aanleiding van de rellen, zich op structurele ongelijkheid in de Amerikaanse samenleving. Aan de andere kant vertelde het dominante verhaal in de media gedesillusioneerd over het ideaal van een geïntegreerd Amerika en een gewelddadig geworden Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging. In dit verhaal van de media was geen plek voor het witte politiegeweld tijdens de rellen of de structurele ongelijkheid die een belangrijke oorzaak van de rellen was.⁷⁵

De verharding in het debat die met deze rellen plaatsvond, met name de verschillende visies op structurele ongelijkheid, raakt de kern van het debat dat nog steeds woedt over de rechten van Afro-Amerikanen.⁷⁶ Strijdende collectieve herinneringen aan de rellen in Detroit en andere Noordelijke plaatsen, liggen hiermee ten grondslag aan de polarisering van het debat over Afro-Amerikaanse rechten.

Uit dit onderzoek blijkt dat het politiegeweld gericht tegen Afro-Amerikanen tijdens de rellen in Detroit in 1967 voortkwamen uit een complexe situatie. De ontwikkelende rassenverhoudingen in de maatschappij vormen de context waarin het politiegeweld tijdens de rellen begrepen moet worden, maar de omstandigheden tijdens de rellen lieten het politiegeweld uit de hand lopen. Dat wit en zwart 50 jaar geleden in Detroit in gesegregeerde fysieke en persoonlijke werelden leefden was cruciaal voor de gruwelijkheden die volgden tijdens de rellen. Het is zonde dat het geweld van 1967 leidde tot strijdende collectieve herinneringen aan deze rellen en hiermee tot nieuwe segregatie. De gespleten herinneringen

---

⁷⁵ Bodroghkozy, *Equal Time*, 85, 151.; Cashmore, "Black Cops Inc.", 89.; Dierenfield, *The Civil Rights Movement*, 128, 129.; Fine, *Violence in the model city*, vii.; Hall, "The long civil rights movement", 1236-1238, 1257.

⁷⁶ Hall, "The long civil rights movement", 1261.

aan dit soort grote gebeurtenissen draagt maar bij aan structurele verschillen tussen witte en Afro-Amerikanen en is een basis voor meer spanning en geweld.

Reflectie

De rassens rellen in Detroit in 1967 zijn een bijzondere case omdat er veel informatie is over de gebeurtenissen tijdens de rellen. Er is veel bekend is over de rellen zelf, waaronder overheidsdata en –rapporten, en goede verslaglegging door de lokale media. Mede doordat er veel informatie over de rellen is, is er waarschijnlijk ook veel wetenschappelijk gepubliceerd over de rellen. En doordat er een degelijk wetenschappelijk begrip is van de rellen, is er ook veel gepubliceerd over de context waarin de rellen plaatsvonden en de effecten die de rellen hadden. Deze brede wetenschappelijke basis heeft dit onderzoek mogelijk gemaakt en draagt bij aan de zeggingskracht van dit onderzoek.⁷⁷

Het is belangrijk om in te zien dat er verschillende manieren zijn waarop een historisch onderzoek de significantie van de rellen van '67 kan belichten. Ik heb een cultuurhistorisch perspectief genomen en de rellen verbonden met het debat over Afro-Amerikaanse burgerrechten. Enerzijds sluit een culturele context mooi aan bij de hedendaagse representatie van de rellen in de film *Detroit* en de reacties op deze film komen. Anderzijds wordt in het Algemeen Sociaal Wetenschappelijke hoofdstuk een kwantitatief wetenschappelijk perspectief gehanteerd, waardoor een cultureel perspectief een fijne toevoeging is. Dit gezegd te hebben zou het belichten van de sociale, economische of politieke consequenties van de rellen vast ook interessante, maar ongetwijfeld andere, inzichten hebben opgeleverd.

In dit onderzoek heb ik niet alleen naar de oorzaken van het politiegeweld tijdens de rellen gekeken, maar ook naar de manier waarop de rellen het nationale debat over Afro-Amerikaanse rechten beïnvloedden. Hiermee geeft dit onderzoek een bijzonder perspectief op het politiegeweld tegen Afro-Amerikanen tijdens de rellen in Detroit in '67. Uit dit onderzoek volgen twee manieren om een verbinding aan te gaan met hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. Enerzijds is een vergelijking mogelijk tussen het geweld van toen en het geweld van nu. Dit kan laten zien welke oorzaken, aanleidingen en omstandigheden constant zijn gebleven en welke er zijn veranderd in de afgelopen 50 jaar. Anderzijds laat dit onderzoek zien hoe herinneringen aan het verleden een kader vormen waarin het heden begrepen wordt.

---

⁷⁷ Darden en Thomas, *Detroit*, xv.; Fine, *Violence in the model city*, 358.; Hawkins en Thomas, *White policing of black populations*, 81.

Mijn bijdrage aan het begrip van de rellen in Detroit is dat ik de gebeurtenissen tijdens de rellen verbindt met de invloed van de rellen op het nationale debat over Afro-Amerikaanse rechten. Dit is een verbinding die moeilijk een op een te leggen is, gezien dit debat complex is en de rellen heel specifiek. Hier bovenop is er weinig gepubliceerd over delen van de ontwikkeling van dit debat. Zo mist een overzicht van het scala aan diverse en continue ontwikkelingen in de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging, die doorbewogen nadat in het midden van de jaren '60 juridische gelijkheid was behaald.⁷⁸

Het mag duidelijk zijn dat het moeilijk is om een debat over de rechten van een groep mensen te begrijpen in een paragraaf. Dit gezegd hebbende is het belangrijk om deze verbindingen tussen verleden en heden te proberen te maken. Zoals ik concludeer zijn herinneringen belangrijk voor het heden, niet alleen om te begrijpen waar we vandaan komen, maar ook om te begrijpen hoe we in het heden nadenken en hoe het verleden invloed heeft in het heden. En het zijn misschien juist de gebeurtenissen die wat verder van ons af staan, maar die nog niet uit ons collectieve geheugen zijn verdreven, waar we wat makkelijker samen kunnen komen, om vanuit daar naar het heden te kijken.

---

⁷⁸ Hall, "The long civil rights movement", 1254.

Literatuurlijst Hoofdstuk 1.2

- Bergesen, Albert. "Race riots of 1967: An analysis of police violence in Detroit and Newark." *Journal of Black Studies* 12 nr.3 (maart 1982): 261-274.
- Bodroghkozy, Aniko. *Equal Time : Television and the Civil Rights Movement*. University of Illinois Press, 2012. ProQuest Ebook Central.
- Cashmore, Ellis. "Black Cops Inc." In *Out of Order: policing black people*, redactie door Ellis Cashmore en Eugene McLaughlin, 87-108. Londen: Routledge, 1991.
- Darden, Joe T, en Richard W. Thomas. *Detroit : Race Riots, Racial Conflicts, and Efforts to Bridge the Racial Divide*. Michigan State University Press, 2013. ProQuest Ebook Central.
- Dierenfield, Bruce J. *The Civil Rights Movement: Revised Edition*. Pearson Education Limited, 2008.
- Fine, Sidney. *Violence in the model city: The Cavanagh administration, race relations, and the Detroit riot of 1967*. Michigan State University Press, 2007.
- Fredrickson, George M. *Racism: A Short History*. Princeton: Princeton University Press, 2015. ProQuest Ebook Central.
- Graham, Leah en Imani Harris. "Detroit artists have a lot to say about '67 riot." 19 Juli 2017 gepubliceerd op <https://eu.freep.com/story/entertainment/2017/07/19/detroit-artists-have-lot-say-67-riot/488114001/>.
- Hall, Jacquelyn Dowd. "The long civil rights movement and the political uses of the past." *The Journal of American History* 91, nr.4 (maart 2005): 1233-1263.
- Hawkins, Homer, en Richard Thomas. "White policing of black populations: a history of race and social control in America." In *Out of Order: policing black people*, redactie door Ellis Cashmore en Eugene McLaughlin, 65-86. Londen: Routledge, 1991.
- Lowery, Wesley. "Police are still killing black people. Why isn't it news anymore?"; bezocht op 28-10-2018 via https://www.washingtonpost.com/outlook/police-are-still-killing-black-people-why-isnt-it-news-anymore/2018/03/12/df004124-22ef-11e8-badd-7c9f29a55815_story.html?noredirect=on&utm_term=.a322636a9c31.
- Repko, Allen F. *Interdisciplinary Research: Process and Theory*. Thousand Oaks: SAGE publications, 2012.
- Sugrue, Thomas J. *The Origins of the Urban Crisis: Race and Inequality in Postwar Detroit*. Princeton University Press, 2014. ProQuest Ebook Central.

Sugrue, Thomas J. "Northern lights: The black freedom struggle outside the south." *OAH Magazine of History* 26, nr.1 (januari 2012): 9-15.

"The Counted: People killed by police in the US." Door redactie van: The Guardian, bezocht op 4-11-2018 via <https://www.theguardian.com/us-news/ng-interactive/2015/jun/01/the-counted-police-killings-us-database>.

Hoofdstuk 1.3 - Filmwetenschappen

Noortje Post

Inleiding

De film *Detroit* geeft met een representatie van historische gebeurtenissen huidig politiegeweld in de Verenigde Staten weer.⁷⁹ Het is belangrijk om te beseffen dat de film een eigen perspectief biedt op de rellen in Detroit in 1967. Zo merkt Owen Gleibermann op dat het personage van Will Poulter heftig wordt gekarakteriseerd: "...his extreme rationalization for those acts makes him the tip of the iceberg, the end of the spear – the spear being a vast socially and psychologically encoded network of prejudicial thought and emotion about African-Americans that has never gone away."⁸⁰ Deze observatie van Gleibermann maakt duidelijk dat de film een duidelijk standpunt inneemt en dat dit een netwerk van associaties bij hem oproept. Het vormen van deze associaties op basis van de oordeling over een personage, maakt het interessant hoe de oordeling van dit personage wordt gevormd.

Volgens de cognitieve filmtheorie is het *primacy effect* de reeks van eerste impressies die een kijker heeft van een personage en de evaluatie van een personages aan de hand van deze eerste impressies.⁸¹ Hoe dit effect tot stand komt, kan geanalyseerd worden via Murray Smiths *structure of sympathy*, dat beschrijft hoe identificatie met een personage tot stand komt.⁸² Over de kijker wordt aangenomen dat deze theoretisch geconstrueerd is en niks anders doet dan verbanden leggen.⁸³ Aan de hand van de volgende onderzoeksvraag wordt er onderzocht hoe het beoordelen van personages in *Detroit* tot stand komt en hoe deze worden gelinkt aan het heden: 'hoe worden filmische middelen ingezet om het *primacy effect* te verkrijgen en hoe linkt het narratief en de cinematografie deze identificatie aan de identificatie in het heden?' Om antwoord te krijgen op deze vraag zal dus gebruikt gemaakt worden van cognitieve filmtheorie. Om structuur aan te brengen in het analyseproces zal gebruik gemaakt

---

⁷⁹ *Detroit*, geregisseerd door Kathryn Bigelow, Verenigde Staten, Annapurna Pictures, First Light Production en Page 1, 2017.

⁸⁰ Owen Gleibermann, "Film Review: Kathryn Bigelow's 'Detroit'," *Variety*, 23 juli 2017, <https://variety.com/2017/film/reviews/detroit-review-kathryn-bigelow-john-boyega-1202502122/>. Bezocht op 5 oktober 2018.

⁸¹ Richard Rushton en Gary Bettinson, *What is Film Theory* (Maidenhead: McGraw-Hill Education, 2010), 168.

⁸² Murray Smith, "Altered States: Character and Emotional Response in the Cinema," *Cinema Journal* 33, no. 4 (Zomer 1994), 35.

⁸³ David Bordwell, *Narration in the Fiction Film* (Hoboken: Taylor and Francis, 2013), 33.

worden van structuralistische filmanalyse volgens Raymond Bellour, waarbij een sequentieverdeling en shotlists worden gemaakt.⁸⁴

Scène 1 – De politieagenten

Door de inhoud van de conversatie tussen de personages en het positioneren van de politieauto in de ruimte en shots, verandert de politieauto in een tank en de agenten in militairen. De eerste drie shots van deze scène waarin de auto van de agenten door een mistige straat met brandende puinhopen rijdt, lijken erg op shots uit de tweede sequentie, waarin tanks de stad binnenrijden. Tevens verwijzen de agenten in hun gesprek meerdere keren naar de oorlog om de situatie in de stad te beschrijven. Het openingsshot en de verwijzingen van de agenten naar de oorlog, werken als *cues* voor de kijker om de agenten te zien als militairen. *Cues* zijn elementen uit de filmtekst die de kijker aanzetten tot het leggen van verbanden binnen het plot.⁸⁵ Het leggen van deze verbanden wordt in dit geval geholpen door de shots van de tanks uit de tweede sequentie, die de kijker inzet als *schemata*. Dit is gestructureerde kennis uit het dagelijks leven van de kijker, of kennis over andere kunstwerken die de kijker sturen bij het leggen van verbanden.⁸⁶ Niet alleen de shots van de tanks zijn de schemata die de kijker sturen bij de interpretatie van deze cues, maar ook het canon van oorlogsfilms waarin tanks op eenzelfde manier worden weergegeven, zorgen ervoor dat er bij de kijker associaties van een tank worden opgeroepen wanneer hij de auto van de agenten ziet in deze scène.

Het weergeven van de politieauto als een tank en de afwisseling tussen shots van binnen en buiten de auto insinueren dat de agenten zich bedreigd voelen. Tot aan shot 17 is er een redelijk regelmatig patroon van shots van de auto afgewisseld met shots binnen de auto. Naast dat deze afwisseling de kijker laat weten waar de auto zich begeeft, zorgt de afwisseling voor het opbouwen van een angstige sfeer, waarin de agenten de omgeving goed in de gaten houden. Een duidelijk voorbeeld hiervan is terug te zien in shots 8 tot en met 12. In shot 8 reageert agent Demens op de opmerking van agent Flynn dat de relschoppers gestoord zijn met de opmerking dat de relschoppers juist precies weten wat ze doen. Terwijl Demens dit zegt kijkt hij naar buiten.

---

⁸⁴ Rushton en Bettinson, *What is Film Theory?*, 14.

⁸⁵ Rushton en Bettinson, *What is Film Theory?*, 160.

⁸⁶ Idem, 161.

Shot 9 is een shot vanuit het oogpunt van Demens. In dit shot is te zien dat een Afro-Amerikaanse man de auto inkijkt terwijl hij rokend voor een met graffiti beklad gebouw staat. De combinatie van deze shots insinueert dat de twee personen oogcontact met elkaar hebben. Shot 10 laat door de ruit van het bekladde gebouw zien hoe de rokende man met zijn hoofd de beweging van de auto volgt. Het elfde shot toont weer hoe de auto door de verwoeste stad rijdt. Het twaalfde shot toont een gekleurde man met een jachtgeweer die verdekt staat

Scène 1,shot 9

Scène 1, shot 12

opgesteld in een etalage. In deze shots geeft de film geeft de kijker cues dat de agenten de gekleurde bevolking in de gaten houden, maar dat de gekleurde bevolking hen ook in de gaten houdt. De combinatie van de opmerking van Demens met de shots van de twee gekleurde mannen, met nadruk op de man in shot 12, wekt bij de kijker de verwachting dat de gekleurde mensen inderdaad een aanval voorbereiden op de agenten. Doordat de agenten worden gefilmd alsof de kijker bij hen in de auto zit, wordt bij de kijker het proces van *alignment* gecued. Alignment is de tweede stap binnen Smiths structure of sympathy en beschrijft hoeveel toegang de kijker krijgt tot de gedachten en gevoelens van personages.⁸⁷ Doordat de kijker als het ware bij de agenten in de auto zit, wordt het gevoel van bedreiging bij de agenten kenbaar gemaakt aan de kijker. De agenten zitten dus in een tank die een hinderlaag in dreigt te rijden.

Het positioneren van de handelingen van de Afro-Amerikaanse mensen op straat zorgt ervoor de dreiging die de agenten voelen, niet gegrond is. Het feit dat de kijker bij de agenten in de auto zit, zorgt er ook voor dat de kijker toegang krijgt tot de blinde vlek die de agenten hebben wat betreft de zogenaamd dreigende houding van de gekleurde gemeenschap. Dat de kijker op de achterbank zit, betekent ook dat deze mee kan kijken door de voor- en zijruit. In shots 3, 14 en 16 is door de ruiten van de auto te zien hoe de Afro-Amerikanen juist opgejaagd worden door de auto. Belangrijk is om op te merken dat zij nog niks fout hebben gedaan, dus geen reden zouden moeten hebben om te vrezen voor de agenten. Dit staat haaks

⁸⁷ Smith, "Altered States," 41.

op het gevoel van bedreiging dat de agenten ervaren, aangezien mensen juist bang zijn voor hen. Dit inzicht zorgt ervoor dat ook shot 9 en 12 anders geïnterpreteerd kunnen worden. De mannen houden de agenten niet in de gaten omdat ze een aanval voorbereiden, maar omdat zij juist bang zijn om aangevallen te worden door de agenten.

De film stuurt de kijker aan zich te identificeren met het slachtoffer van de handelingen van de agenten. Wanneer agent Phil de auto uitspringt om de jacht te openen op een man die waarschijnlijk voedsel heeft gestolen is het definitief dat de dreiging die de agenten voelen, ongegrond is. De achtervolging van de man roept schemata op van een roofdier dat zijn prooi achterna zit. Tevens gedraagt niet alleen de man waar Phil het op heeft gemunt zich als prooi, maar ook de andere Afro-Amerikanen rennen hard weg van de agenten wanneer die de achtervolging inzetten. Dit bekrachtigt de eerdere observatie dat de gekleurde bevolking bang is van de agenten en hier ook alle redenen toe

heeft. Want hoewel de man kan ontsnappen van de agenten, tot grote frustratie van Phil, sterft hij. De film geeft de kijker hier een belangrijke cue, namelijk dat de kijker zich moet identificeren met de prooi. De daadwerkelijke cue is dat de scène niet eindigt met de agenten, maar met de stervende man. Wanneer de man in beeld wordt gebracht terwijl hij onder de auto ligt, zijn deze geschoten van bovenaf (vogelperspectief) en schuin georiënteerd (shot 54). Het lijkt voor de kijker dus net alsof deze zelf over de man heen gebogen staat terwijl deze vraagt of iemand zijn vrouw kan halen in plaats van de hulpdiensten te bellen. De film stuurt de kijker hier richting identificatie met de stervende man, in plaats van identificatie met de agenten, die onverschillig wegliepen terwijl ze net iemand dodelijk hebben verwond.

Het primacy effect dat met deze tegenstelling wordt geconstrueerd, is een voorbode voor de grote structuur waarin personages tegen elkaar worden weggezet. De eerste impressies die de kijker door alignment heeft van de agenten is dat ze zich bedreigd voelen, maar dat deze dreiging ongegrond is. *Allegiance* is de laatste stap van de structure of sympathy en beslaat de morele evaluatie van personages.⁸⁸ De agenten hebben net onterecht iemand gedood en de kijker leeft mee met het slachtoffer. Voor de allegiance van de agenten

⁸⁸ Idem, 41.

betekent dit dat zij door de kijkers worden beoordeeld als immorele personages. De kijker kan zich wel inleven in de dreiging die de gekleurde mensen voelen, want deze dreiging is met het doden van de wegrennende man reëel gemaakt. De kijker evalueert daarom de gekleurde mensen als morele personages. Dit duidelijke morele onderscheid tussen de witte agenten en de gekleurde slachtoffers is een leidraad voor de rest van de film en komt tevens tot uiting in de volgende scène. Deze tweedeling duidt op een *Manichaeian moral structure*, “which pits moral agents against immoral or amoral ones.”⁸⁹ Karakteristiek voor een Manichaeian moral structure is dat bij de kijker enkel de “‘basic’ emotional states” worden opgeroepen, waardoor er geen dubbelzinnigheid ontstaat over de morele rangorde waarin personages door de kijker worden geplaatst.⁹⁰

Scène 2 – The Dramatics

In de scène wordt door middel van cinematografie, montage en mise-en-scène een spanning opgebouwd, die eindigt in een anticlimax. Deze spanning wordt ingeleid wanneer Fred de coulissen betreedt van het theater, waar in enkele ogenblikken The Dramatics zullen optreden. Fred is te laat, waardoor zijn goede vriend Larry gestrest is. Larry benadrukt dat ze op het punt staan om sterren te worden. Voordat Fred aankomt bij Larry, zijn door de coulissen heen drie zangeressen te zien op het podium. Net nadat Larry de opmerking maakt dat er veel van dit optreden afhangt, zijn in het volgende shot op de achtergrond de zangeressen weer te zien. Vanaf hier wordt op verschillende punten tussen de bandleden en Fred afgewisseld met beelden van de zangeressen op het podium, gefilmd vanuit de coulissen.⁹¹ Op andere shots zijn de zangeressen niet in focus, maar op de achtergrond te zien vanuit de coulissen.⁹² Ook zijn er shots van de zangeressen vanuit het publiek gefilmd.⁹³ De beelden van de zangeressen door de coulissen heen gefilmd worden in shots 22 en 23 verbonden aan de spanning van de band, doordat Larry door de coulissen heen naar het podium kijkt en in shot 24 de zangeressen te zien zijn, met Larry en Fred onscherp op de voorgrond. Hierna volgen weer shots van de zangeressen vanuit de coulissen, met in shot 26 ook het publiek in zicht, dat enthousiast op ze reageert. Door beelden van de zenuwachtige bandleden af te wisselen met wat er op het podium gebeurt en de reactie van het publiek, wordt er een spanning opgebouwd bij de kijker. De verwachte uitkomst van deze spanning is dat de bandleden ook op het podium zullen staan. Dit gebeurt echter niet, waardoor de scène eindigt in een anticlimax.

---

⁸⁹ Rushton en Bettinson, *What is Film Theory*, 171.

⁹⁰ Idem.

⁹¹ Dit gebeurt in shots 4, 5, 18, 24, 25, 26, 27, 44.

⁹² Dit gebeurt in shots 11 en 32.

⁹³ Dit gebeurt in shots 6 en 49.

De cinematografie zorgt voor alignment met de personages, waardoor bij de kijker een emotionele respons op deze anticlimax wordt aangewakkerd. Vanaf het moment dat Fred de coulissen betreedt, zit de kijker de personages al dicht op de huid. Het kader wordt niet groter dan een medium shot, behalve in shots 8 en 22, waar vanuit een vogelperspectief een medium long shot kader wordt gegeven. Dit heeft echter meer het effect dat de kijker een overzicht krijgt van de situatie, in plaats van dat deze gedistantieerd wordt van de personages. De kijker staat namelijk erg

dicht op de personages, wat ertoe leidt dat deze zich lastig kan oriënteren. In shot 36 lijkt het zelfs net alsof de kijker tussen de bandleden in staat. Doordat de kijker zo dicht bij de personages komt, krijgt deze ook toegang tot de gevoelens van deze personages. Binnen de kleine kaders zijn de lachende gezichten van de bandleden goed zichtbaar. Tevens zingt de band zuiver en wordt de kijker zo extra betrokken in het enthousiasme en plezier. Het lijkt alsof de camera de blik is van iemand, die iedere beweging van de band wil volgen. Op dit moment is de kijker al emotioneel geïnvesteerd in de bandleden. Wanneer dan de anticlimax volgt dat ze niet mogen optreden, kan de kijker zich ook goed inleven in de gevoelens van droefheid en teleurstelling die de personages ervaren. Ook de uitingen van deze gevoelens worden in kleine kaders aan de kijker getoond. De kleine kaders geven de kijker wederom toegang tot de emoties van de personages en de mogelijkheid om zich in ze in te leven.

Scène 2, shot 32 (ter illustratie van de spanning en alignment)

Door de isolatie van Larry aan het eind van de scène wordt het primacy effect gecueed, wat tot gevolg heeft dat de Manichaeen moral structure verder wordt geconsolideerd. Wanneer de band hoort dat ze niet mogen optreden, legt iedereen zich hierbij neer, behalve Larry. Hij besluit om het podium alsnog te betreden en te zingen voor een lege zaal. Wanneer Larry zingt, wordt hij op dezelfde manier in beeld gebracht als toen de zangeressen in beeld werden gebracht tijdens het opbouwen van de spanning. Wat verschilt, is dat de zangeressen wel shots krijgen vanuit het perspectief van het publiek en Larry niet. Het optreden dat The Dramatics zouden geven, had grote kans om te resulteren in een platencontract bij Motown. Dit is een platenmaatschappij die nog steeds zijn basis heeft in Detroit en erg belangrijk was voor de popularisatie van zwarte muziek in de Verenigde Staten. Het feit dat Larry geen shots krijgt vanuit het publiek, zorgt ervoor dat de band wordt geïsoleerd van de kans op acceptatie

door het grote publiek, dat voor een groot deel ook bestond uit witte mensen. Het proces dat eigenlijk zou leiden tot deze acceptatie, wordt onderbroken door de tussenkomst van een witte agent, die binnenkomt en de organisatie vertelt dat de optredens onmiddellijk moeten worden afgebroken. Door deze onderbreking wordt ook de kans op acceptatie afgenomen, ondanks dat de band recht hier recht op heeft. Een belangrijk onderdeel van de acceptatie van de gekleurde gemeenschap wordt hier stopgezet door een witte agent, terwijl niemand in de vorige scène de autoriteit had om de witte agenten te stoppen in hun handelingen. Hiermee wordt het primacy effect geconstrueerd dat Afro-Amerikanen ondanks hun harde werken, door witte agenten de toegang acceptatie van de maatschappij wordt ontzegd. Dit zorgt ervoor dat de Manichaeaan moral structure die geïntroduceerd is in scène 1, nog sterker wordt ingekaderd. De kijker beoordeelt binnen deze structuur de Afro-Amerikaanse personages als moreel en de witte agenten als immoreel.

Link naar het heden

Er wordt van de kijker gevraagd de inhoud van deze Manichaeaan moral structure toe te passen op huidig politiegeweld, doordat de cinematografie de gebeurtenissen uit de film neerzet als reëel en verwijst naar de manier waarop huidig politiegeweld wordt gerepresenteerd via beeld. Ten eerste zorgt de plaatsing van de kijker als daadwerkelijke toeschouwer in de twee scènes ervoor dat het lijkt alsof deze er echt bij was. In de tweede scène wordt op twee shots na (8 en 22) enkel op ooghoogte gefilmd en lijkt de camera zich te gedragen als iemand die wil volgen wat de bandleden doen. In de eerste scène wordt ook op ooghoogte gefilmd, behalve wanneer personages zich niet op de ooghoogte van een staand persoon bevinden doordat ze of op de grond liggen, of doordat ze over een hek klimmen. Opvallend in scène 1 is dat wanneer de agenten in de auto met elkaar praten, ze gefilmd worden vanaf de achterbank. Traditioneel gezien wordt een dialoog vaak getoond met shots en tegenshots over de schouder van de gesprekspartner heen. Omdat de agenten worden gefilmd vanaf de achterbank, wordt de kijker niet gepositioneerd als buitenstaander, maar als onderdeel van de mise-en-scène. In combinatie met de handheld cameratechniek en het feit dat er vaak wordt in- of uitgezoomd, zorgt ervoor dat het geheel een documentair tintje krijgt. Deze elementen van cinematografie leiden ertoe dat de gerepresenteerde gebeurtenissen worden neergezet als reëel.

Ten tweede zorgt het feit dat er handheld, op ooghoogte en met veel in- en uitzoomen wordt gefilmd, ervoor dat er wordt verwezen naar de manier waarop huidig politiegeweld wordt gerepresenteerd via beeld. Huidig politiegeweld is voor iedereen toegankelijk via het internet, waar filmpjes worden geüpload van politiegeweld die zijn gefilmd met een mobiele

telefoon, of met de dash- en bodycams van politieagenten.⁹⁴ Deze beelden zijn allemaal handheld en op ooghoogte gefilmd. *Detroit* linkt het politiegeweld uit het verleden aan politiegeweld in het heden, door in de cinematografie te verwijzen naar deze beelden. In de eerste scène hebben de beelden dezelfde inhoud als de beelden die uitkomen over politiegeweld, namelijk de arrestatie van een gekleurd persoon met fataal einde. De actie wordt op ooghoogte gefilmd en brengt de actie zo in beeld alsof de kijker een toeschouwer is op straat en de achtervolging ook op dit niveau waarneemt. In shot 25 wordt er zelfs vanuit raam gefilmd, waardoor de kijker als toeschouwer wordt geplaatst in het geheel.

Conclusie

De fundamentele structuur van *Detroit* plaatst zwarte personages tegenover witte personages in een Manichaeaan moral structure, waarbij de zwarte personages en hun handelingen worden gerepresenteerd als moreel en de witte personages en hun handelingen als immoreel. De witte personages zijn dominant over de zwarte personages en hebben de mogelijkheid om de zwarte personages te belemmeren in het bereiken van hun doelen. De witte personages voeren hun handelingen uit op basis van dat ze zich bedreigd voelen. Dit gevoel van bedreiging is echter niet gegrond en zorgt er voor dat hun handelingen, die bestaan uit politiegeweld, worden bestempeld als immoreel. Doordat de kijker wordt aangespoord zich in te leven in de onderdrukte personages, wordt het verschil in moraliteit tussen zwart en wit extra benadrukt. Dankzij de documentaire stijl van filmen en de verwijzingen naar beelden van huidig politiegeweld, wordt de kijker aangespoord deze Manichaeaan moral structure ook terug te zien in vormen van huidig politiegeweld. Hierdoor begrijpt de kijker de ‘personages’ in de situatie van huidig politiegeweld ook volgens dezelfde Manichaeaan moral structure, wat betekent dat de kijker in het heden witte politieagenten ook ziet als immoreel en de Afro-Amerikanen als moreel.

Reflectie

Hoewel de structuur van de film wordt gelinkt aan het heden, klinkt de conclusie nogal hard, aangezien vanuit cognitieve filmtheorie wordt begrepen dat de kijker weet dat hij niet naar de realiteit kijkt.⁹⁵ Toch heb ik ervoor gekozen om deze stap wel te zetten, aangezien de morele structuur eigenlijk het witte perspectief van de agenten waardoor het debat over politiegeweld

---

⁹⁴ Veel van deze beelden uit de afgelopen jaren zijn samengevoegd op een internetpagina door de *New York Times*: <https://www.nytimes.com/interactive/2017/08/19/us/police-videos-race.html>. Bezocht op 26-10-2018.

⁹⁵ Richard Rushton en Gary Bettinson, *What is Film Theory*, 165.

nog steeds door wordt gedomineerd, wordt bekritiseerd. Doordat dit nogal radicaal is, zou deze kritiek juist belangrijk kunnen zijn om de kijker inzicht te geven in het debat, omdat deze geprikkeld wordt er dieper over na te denken. Ook zou het wellicht voor de kijker de eerste keer zijn dat deze gestuurd wordt om zich niet te identificeren met de groep waar hij zelf tot behoort.

Deze mogelijkheid brengt me bij het volgende punt: mijn eigen positie. Hoewel de cognitieve filmtheorie uitgaat van een theoretisch geconstrueerde kijker, is mijn eigen voorkennis en interpretatie van de cues een belangrijk onderdeel van de analyse. Ikzelf ben wit, dus ik heb zelf nooit op persoonlijk niveau de gevolgen van racisme ondervonden. Toch identificeer ik me absoluut niet met de gewelddadige uitingen van racisme door de politieagenten. Het zou goed kunnen dat wanneer ik bijvoorbeeld wel slachtoffer was van racisme of zelf geweld gebruikte om racisme te uiten, ik op een andere analyse was uitgekomen. Dit stel ik, omdat de vragen die aan een film worden gesteld, voortkomen uit de aanleiding die de analist ziet om de film te analyseren. Voor iedereen zou deze aanleiding anders kunnen zijn, maar daar houdt cognitieve filmtheorie eigenlijk geen rekening mee. Om deze filmanalyse in een bredere context te plaatsen die wel rekening houdt met andere zienswijzen, zou bijvoorbeeld receptieonderzoek gedaan kunnen worden naar de verschillende manieren waarop de film door niet theoretisch geconstrueerde kijkers wordt geïnterpreteerd.

Bibliografie Hoofdstuk 1.3

Detroit. Film. Geregisseerd door Kathryn Bigelow. Script door Mark Boal. Camera door Barry Ackroyd. Montage door William Goldberg en Harry Yoon. Hoofdrollen door Algee Smith, Jacob Latimore en Will Poulter. Verenigde Staten. Annapurna Pictures, First Light Production en Page 1, 2017.

Bordwell, David. *Narration in the Fiction Film*. Hoboken: Taylor and Francis, 2013.

Gleibermann, Owen. "Film Review: Kathryn Bigelow's 'Detroit'." *Variety*, 23 juli 2017.

<https://variety.com/2017/film/reviews/detroit-review-kathryn-bigelow-john-boyega-1202502122/>. Bezocht op 5 oktober 2018.

Rushton, Richard, Bettinson, Gary. *What is Film Theory*. Maidenhead: McGraw-Hill Education, 2010.

Smith, Murray. "Altered States: Character and Emotional Response in the Cinema." *Cinema Journal* 33, no. 4 (Zomer 1994): 34-56. <https://www.jstor.org/stable/1225898>.

Hoofdstuk 2 - Common Ground

Inleiding

In dit onderzoek hebben we drie disciplinaire perspectieven gebruikt om inzicht te krijgen in de manier waarop de film *Detroit* de kijker een beter begrip kan geven van hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. Om met deze drie perspectieven een omvattend antwoord te kunnen geven, belichten we in dit hoofdstuk eerst de inzichten die uit de disciplinaire onderzoeken volgen. Vervolgens creëren we common ground tussen de disciplinaire inzichten door de bouwstenen van deze inzichten te verbinden. Met deze common ground wordt het mogelijk om de inzichten te integreren tot een *more comprehensive understanding* van de manier waarop de film *Detroit* de kijker inzicht kan geven in hedendaags politiegeweld.

Disciplinaire perspectieven en inzichten

Vanuit een Algemeen Sociaal Wetenschappelijk (A.S.W.) perspectief is de politie an sich niet racistisch maar komt politiegeweld voort uit de verdediging van de dominante sociale positie van de witte gemeenschap. Uit het model van Hughey⁹⁶ blijkt dat wanneer een dominante groep, in dit geval de witte gemeenschap, een bedreiging ervaart van een ondergeschikte groep, in dit geval de gekleurde gemeenschap, er een algemeen aanvaarde racistische ideologie ontstaat die geweld rechtvaardigt. Racisme is dus niet exclusief aan de politie maar zit verweven in de gehele maatschappij. De reden dat racisme sterk binnen het politieapparaat naar voren komt is omdat zij een machtspositie hebben, waardoor zij de racistische ideologie in de praktijk kunnen brengen.

Het Geschiedkundige (G.E.) literatuuronderzoek is belangrijk hierin individuen, groepen en systemen in interactie in een specifieke tijd en plaats worden begrepen. Uit het historische hoofdstuk volgt dat het politiegeweld tegen Afro-Amerikanen tijdens de rellen in Detroit in 1967 een uiting was van mensen die onder zware druk stonden en die onderdeel waren van een racistisch systeem. In dit systeem was politiegeweld normaal, zo ook politiegeweld tijdens de rellen. Echter, doordat de rassenrellen ook een persoonlijke aanval voor de agenten symboliseerden en de rellen een gevoel van wetteloosheid met zich meebrachten, escaleerde de rassenrellen tot witte politie rellen. Volgend op de rellen ontstonden er strijdende collectieve herinneringen aan de rellen in Detroit en rellen in andere

---

⁹⁶ Matthew W. Hughey, "The Five I's of Five-O: Racial Ideologies, Institutions, Interests, Identities, and Interactions of Police Violence." *Critical Sociology* 41, no. 6 (2015): 857-871.

Noordelijke plaatsen. Deze strijdende herinneringen droegen bij aan de polarisering van het debat over Afro-Amerikaanse rechten, die vandaag de dag nog standhoudt.

De film-wetenschappelijke (F.W.S.) analyse van *Detroit* laat zien dat de film een *Manichaeian moral structure*⁹⁷ hanteert, waarin zwarte mensen gerepresenteerd worden als moreel en witte mensen als immoreel. De witte agenten voelen zich fysiek bedreigd door de zwarte gemeenschap, waardoor ze zichzelf ook fysiek willen beschermen. Dat dit gevoel van bedreiging ongegrond is, komt voort uit de representatie van de zwarte personages, die worden neergezet als sympathiek en gemakkelijk om mee te identificeren. De cinematografie verbindt de historische representatie met hedendaags politiegeweld.

Onze onderzoeksvraag gaat over de spanning tussen heden, verleden en film. De drie onderdelen waartussen deze spanning bestaat, zijn ook te herkennen in de drie disciplinaire perspectieven. Deze disciplinaire perspectieven verschillen, maar sluiten elkaar niet uit.⁹⁸

Het uitgebreide model van politiegeweld

A.S.W. beschrijft in een model dat politiegeweld tegen Afro-Amerikanen voortkomt uit de bedreiging van de dominante sociale positie van de witte gemeenschap. We willen aanvullingen doen aan dit model vanuit het historische onderzoek. Echter, een aanname van het verklarende model van politiegeweld is dat groepen en individuen apart moeten worden begrepen, deze mogen niet gelijk worden gesteld aan elkaar. Conclusies voortkomend uit onderzoek naar groepen mogen nooit geprojecteerd worden op het individu. G.E. neemt aan dat individuen onderdeel zijn van groepen en zich kunnen identificeren met groepen. Deze aannames sluiten elkaar niet uit. Door de aannames uit te breiden door middel van de integratietechniek extensie krijgen we de volgende aanname: Groepen en individuen moeten los van elkaar worden begrepen, maar groepen zijn opgebouwd uit individuen en individuen kunnen zich identificeren met een groep.⁹⁹

Nu de onderliggende aannames niet meer botsen kunnen we het model uitbreiden met het historische begrip dat politiegeweld ook individueel gedrag is, dat plaatsvindt onder specifieke omstandigheden op een specifieke tijd en plaats. Omdat de perspectieven elkaar niet tegenspreken, maar elkaar aanvullen willen we het Algemeen Sociaal Wetenschappelijke model uitbreiden door middel van de integratietechniek extensie.¹⁰⁰

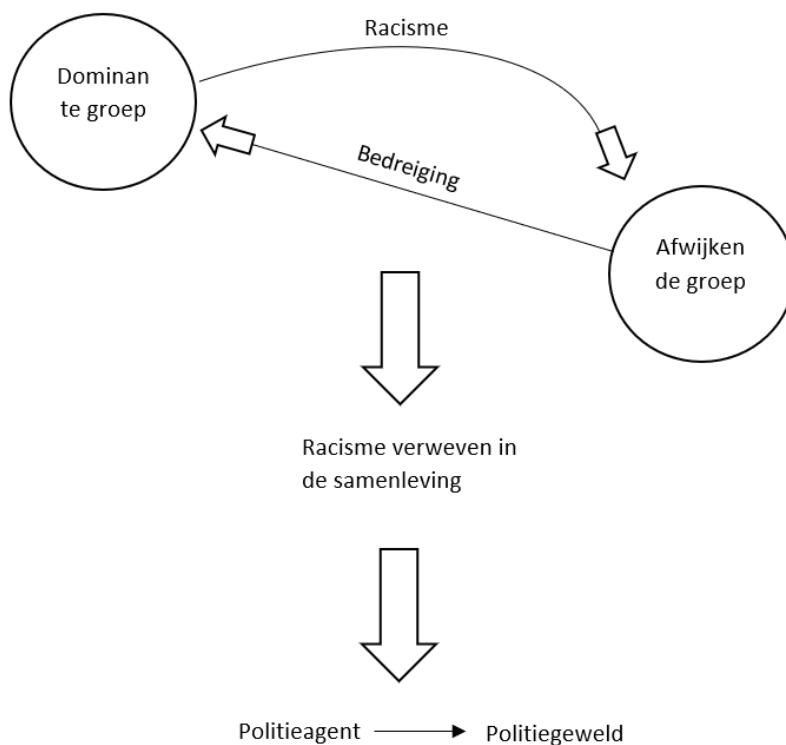
⁹⁷ Richard Rushton en Gary Bettinson, *What is Film Theory*, 171.

⁹⁸ Allen F. Repko, *Interdisciplinary research: process and theory* (Thousand Oaks: SAGE Publications, Inc., 2012), 346.

⁹⁹ Allen F. Repko, *Interdisciplinary research*, 340.

¹⁰⁰ Idem, 340.

Het nieuwe model stelt dat politiegeweld tegen Afro-Amerikanen voortkomt uit de bedreiging van de dominante sociale positie van de witte gemeenschap, met de toevoeging dat individuen geweld plegen en dat mensen in een specifieke tijd en plaats moeten worden begrepen. Zie figuur 1. Om dit model ook toepasbaar te maken in de analyse van *Detroit*, breiden we het nog verder uit en stellen we dat dit model gerepresenteerd kan worden in een film. Ons uitgebreide model van politiegeweld verklaart politiegeweld in het heden, past in onze beschrijving van het politiegeweld tijdens de rellen in Detroit in 1967 en is te representeren in een film. We noemen dit model het Uitgebreide Model van Politiegeweld

(U.M.P.) Zie figuur 1.

Bedreiging

Een centraal concept in het U.M.P. is bedreiging. A.S.W. begrijpt het concept bedreiging als een bedreiging van de sociale positie van de dominante groep. Het historische hoofdstuk voegt aan het A.S.W. concept toe dat ook individuen zich bedreigd kunnen voelen. F.W.S. beschrijft bedreiging in een representatie. Omdat deze begrippen van bedreiging elkaar niet uitsluiten stellen we voor om het concept uit te breiden door middel van de integratietechniek extensie.¹⁰¹ Het nieuwe concept bedreiging omvat de bedreiging van de sociale positie van de

¹⁰¹ Idem, 340.

dominante groep en de bedreiging van individuen, en stelt dat deze bedreiging gerepresenteerd kan worden in een film.

De verwevenheid van racisme

Een ander concept waar de drie disciplines uitspraken over doen is racisme als oorzaak van politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. A.S.W. ziet racisme als verweven in de maatschappij en als een manier waarop een groep dominant kan zijn over een afwijkende groep. Het historische hoofdstuk beschreef het functioneren en ontwikkelen van het racistische systeem in Detroit middenin de twintigste eeuw en specifiek rond de rellen. Hiermee is het historische perspectief een uitwerking van de algemene A.S.W. model in een specifieke tijd en plaats. De disciplines beschrijven racisme in andere woorden, maar komen verder overeen. Omdat ze hetzelfde beschrijven, kiezen we hier voor de integratietechniek herdefinitie.¹⁰² A.S.W. heeft het over “de verwevenheid van racisme in de maatschappij” en G.E. heeft het over een “racistisch systeem”. Aangezien het concept van A.S.W. breder toepasbaar is kiezen we ervoor om hiermee door te werken.

F.W.S. neemt een *Manichaeian moral structure* waar in *Detroit*. In deze plot-techniek zijn de morele personages structureel zwart en de immorele personages structureel wit. Deze morele structuur is verweven in de hele film. F.W.S. spreekt dus net als A.S.W. en G.E. over een verwevenheid van rassenverhoudingen, maar dan in een representatie in plaats van in een maatschappij. Een belangrijk verschil is dat de *Manichaeian moral structure* een toegepaste verteltechniek is, terwijl racisme als verweven in de maatschappij een bestudeerd fenomeen is, dat niet bewust wordt gecreëerd.

Racisme kan dus niet alleen verweven zijn in de maatschappij, maar ook in een representatie. In plaats van hier een onderscheid tussen te maken, passen we de integratietechniek extensie toe en stellen we dat racisme verweven kan zijn in zowel de maatschappij als in een representatie.¹⁰³ Hiernaast is de verwevenheid in de maatschappij grotendeels structureel, terwijl de verwevenheid in een representatie bewust wordt gevormd en dus voortkomt uit menselijke agency. We willen stellen dat de verwevenheid van racisme zowel structureel kan zijn, als voort kan komen uit menselijke agency. Wij zien dat deze concepten recht tegenover elkaar staan, maar erkennen het bestaan van beide vormen. Door toepassing van de integratietechniek transformatie begrijpen we de verwevenheid van racisme

---

¹⁰² Idem, 336.

¹⁰³ Idem, 340.

als een continuüm, waar deze verwevenheid aan het ene einde structureel is en aan het andere einde tot stand komt door menselijke agency.¹⁰⁴

Gedeelde concepten van F.W.S. en G.E.

Er zijn veel concepten die terugkomen in de filmanalyse en in de historische beschrijving van de rellen in Detroit in 1967. Voorbeelden hiervan zijn rellen, politieagent, plunderaar, Afro-Amerikaan en relschoppers. We willen stellen dat historische en hedendaagse fenomenen ook gerepresenteerd kunnen worden in een film en elkaar dus niet uitsluiten. We willen dus al deze concepten en vergelijkbare concepten, uitbreiden door middel van de integratietechniek extensie. Politiegeweld komt ook terug in A.S.W., maar breiden we op eenzelfde manier uit.¹⁰⁵

Een morele structuur

Volgens Algemene Sociale Wetenschappen kan politiegeweld gerechtvaardigd en ongerechtvaardigd zijn. Politiegeweld kan gerechtvaardigd zijn als het een rechtmatige uiting is van de machtsmonopolie van de staat. Het Geschiedkundige hoofdstuk hanteert eenzelfde begrip van politiegeweld. Uit het Film Wetenschappelijke hoofdstuk blijkt dat politiegeweld in *Detroit* wordt gerepresenteerd als immoreel gedrag binnen de *Manichaeian moral structure*.

Politiegeweld kan dus enerzijds een gerechtvaardigde of ongerechtvaardigde uiting zijn van de machtsmonopolie van de staat. Anderzijds kan politiegeweld onderdeel zijn van de morele structuur van een representatie. We willen stellen dat de wetten die politiegeweld rechtvaardigen ook (een vorm van) morele structuur zijn. Door de integratietechniek herdefinitie toe te passen stellen we dat politiegeweld gerechtvaardigd wordt door een morele structuur en dat dit geldt in de maatschappij en in een representatie.¹⁰⁶

---

¹⁰⁴ Idem, 343.

¹⁰⁵ Idem, 336.

¹⁰⁶ Idem, 336.

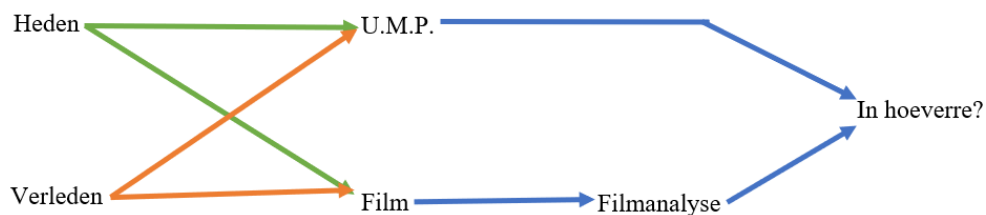
Literatuurlijst Hoofdstuk 2

Repko, Allen F. *Interdisciplinary research: process and theory*. Thousand Oaks: SAGE Publications, Inc., 2012.

Hoofdstuk 3 - More comprehensive understanding en reflectie

Inleiding

In de more comprehensive understanding analyseren we in hoeverre *Detroit* een goede representatie van hedendaags politiegeweld tegen de Afro-Amerikaan geeft. In ons begrip van hedendaags politiegeweld staat het U.M.P. centraal. In onze analyse is het dan ook belangrijk om te kijken of en hoe het U.M.P. wordt gerepresenteerd in de film. Aangezien het U.M.P. een complexe wisselwerking tussen een systeem en individu beschrijft, delen we het model op in kernonderdelen en kijken we per onderdeel hoe deze terugkomen in de film. Naarmate we concluderen dat de film bepaalde onderdelen niet of maar gedeeltelijk representeert, analyseren we waar dit relevant is ook wat de mogelijkheden zijn van deze onvolledige representatie. Een representatie die niet waarheidsgetrouw is, kan namelijk nog steeds een leerzaam perspectief bieden. Hierdoor krijgen we inzicht in wat de film de kijker kan leren over politiegeweld.

Figuur 2

Analyse

Figuur 2 gebruiken we als basis om een antwoord te vormen op de onderzoeksvraag. In de figuur is te zien dat zowel het heden als het verleden het U.M.P. construeert en dat zowel het heden als verleden terugkomt in de film. Om de film te vergelijken met het U.M.P., zijn de uitkomsten van de filmanalyse nodig. Deze vergelijking tussen de uitkomsten van de filmanalyse en het U.M.P. vormt het antwoord op de interdisciplinaire hoofdvraag.

Het fundamenteelste niveau van het U.M.P. beschrijft dat een bedreiging van de dominante groep door een afwijkende groep ten grondslag ligt aan verwevenheid van racisme in de maatschappij. De fundamenteelste plotstructuur in *Detroit* zet een witte groep en een Afro-Amerikaanse groep tegenover elkaar. In deze structuur is de witte groep dominant en de Afro-Amerikaanse groep afwijkend. Wat de film goed doet is een dominante groep en een

afwijkende groep representeren. Wat de film echter niet doet is de kijker een mogelijkheid geven om in te zien dat racisme verweven is in de maatschappij doordat de dominante groep zijn positie wil houden. De ervaren bedreiging op de sociale positie van de dominante groep door de afwijkende groep wordt dus niet gerepresenteerd in de film. Op abstracte groepsniveau representeert de film de werkelijkheid niet.

De film maakt een structurele tweedeling tussen witte, immorele personages en gekleurde, morele personages. Een gevolg hiervan is dat enkele personages een groep representeren. Echter, omdat de diversiteit van deze groepen niet wordt gerepresenteerd, doet de film geen recht aan de manier waarop groepen in de werkelijkheid bestaan. Er zijn echter een aantal voordelen aan het ontbreken van diversiteit. Namelijk, hierdoor wordt het makkelijker om nadruk te leggen op enkele aspecten van deze groepen en worden de groepen en de relaties hiertussen makkelijker om te begrijpen en in meet te leven.

Een van de belangrijkste oorzaken voor politiegeweld tegen Afro-Amerikanen is bedreiging. Hoewel de film met individuen een groep symboliseert, reageren de personages duidelijk als individuen op bedreiging en wordt het groepsaspect van bedreiging dus gemist in de film. De bedreiging van individuen wordt wel gerepresenteerd, maar in beperkte mate. Namelijk alleen fysieke bedreiging en geen bedreiging voortkomend uit complexe situationele en persoonlijke omstandigheden. Op basis van het bovenstaande valt te concluderen dat de film *Detroit* door een beperkte representatie van bedreiging veel afdoet aan de complexe werking van racistisch politiegeweld in de Verenigde Staten.

Door bedreiging alleen te representeren als een fysieke bedreiging van een individu, wordt het voor de kijker echter wel makkelijk om zich in te leven in de situatie. Namelijk, een persoon is veel persoonlijker dan een groep of situatieschets. Maar doordat de politieagenten als immoreel bestempeld worden, ga je als kijker voorbij aan de ervaring van deze agenten. Hiermee heeft de personificatie van het politiegeweld in *Detroit* als het ware een dubbele fout in zich: niet is alleen de gerepresenteerde bedreiging onvolledig, maar ook wordt het begrip van bedreiging belemmerd door de moeilijkheid van identificatie met de politieagenten.

De verwevenheid van racisme in de film zet Afro-Amerikanen altijd neer als moreel goed, en witte Amerikanen altijd neer als moreel slecht. Echter, dat in de film moraliteit en racisme zo sterk verweven zijn, komt niet overeen met de manier waarop racisme verweven is in de maatschappij. Hier bovenop mist *Detroit* door de eenzijdige representatie van moraliteit de nuance tussen moreel en immoreel politiegeweld.

Verwevenheid van racisme in de film dient om de kijker zich in te laten leven in de Afro-Amerikaanse personages. Volgens het U.M.P. zorgt de verwevenheid van racisme in de

maatschappij voor behoud van de dominante sociale positie. Hiermee verschillen deze verwevenheden van racisme fundamenteel. Eerder hebben we al gesteld dat het abstracte functioneren van racisme als uiting van relaties tussen een dominante en afwijkende groep moeilijk te representeren is in een film. Dit biedt een film echter ruimte om zich bewust te verhouden tot de maatschappij in plaats van zomaar onderdeel van deze maatschappij te zijn.

Een manier waarop *Detroit* zich bewust verhoudt tot de maatschappij is door aandacht te besteden aan de strijdende collectieve herinneringen aan de rellen in Detroit in '67. Aan de ene kant verbond de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging de rellen met structurele ongelijkheid. Aan de andere kant rapporteerde de dominante media vooral over het geweld van Afro-Amerikanen, terwijl ze de doelen van de burgerrechtenbeweging negeerden. Deze herinneringen hebben bijgedragen aan een verdeling in het debat, die vandaag de dag nog steeds merkbaar is. Doordat *Detroit* de nadruk legt op immoreel wit politiegeweld en morele Afro-Amerikaanse personages, betwist de film het dominante media-perspectief dat vooral Afro-Amerikanen gewelddadig waren tijdens de rellen. Hiermee draait de film de morele rollen tijdens de rellen dus om.

Het is belangrijk om gebeurtenissen niet als losse incidenten te beschouwen, maar als onderdeel van ontwikkelingen. De film verbindt het verleden met het heden door in de cinematografie te verwijzen naar de manier waarop politiegeweld in het heden waargenomen wordt via amateurbeelden of dash- en bodycams. Hiermee impliceert de film dat de gebeurtenissen in '67 verbonden zijn met hedendaagse ontwikkelingen en dat het bespreken van dit verleden nog steeds relevant is. Door hier bovenop morele rollen om te draaien betwist *Detroit* impliciet het heden.

Dat racisme anders verweven is in *Detroit* dan in de maatschappij betekent dus verschillende dingen. In de eerste plaats geeft de film hiermee een slechte representatie van een belangrijk onderdeel van politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. Echter, uit onze analyse blijkt dat *Detroit* hiermee wel een dominant perspectief op de rassenrellen van 1967 in Detroit aanvecht en dat er in de film een rechtstreekse verbinding wordt gelegd met hedendaags politiegeweld. Echter, hoewel de film dus heden en verleden verbindt, en zich plaatst in het debat, volgen uit onze analyse geen manieren waarop de film reflectie mogelijkheden biedt op zijn eigen positie. Hierdoor wordt de kijker zich niet bewust van de manier waarop heden en verleden zich tot elkaar verhouden of het debat waar de film zich in plaatst.

Conclusie

Dit onderzoek gaat erover in hoeverre *Detroit* de kijker een beter begrip kan geven van hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. Uit de analyse van de representatie van de kernonderdelen van het U.M.P. in *Detroit* blijkt het volgende. Politiegeweld tegen Afro-Amerikanen komt voort uit de bedreiging van de dominante groep door de afwijkende groep, waardoor racisme verweven wordt in de maatschappij. Het enige wat de film wel van deze mechaniek representeert is een dominante en een afwijkende groep. Deze dominante en afwijkende groep komen echter in een harde morele structuur naar voren waarin wit politiegeweld altijd immoreel is en Afro-Amerikanen altijd moreel. Hiermee mist de film het idee dat politiegeweld bestaat in moreel, immoreel en grijs gebied. Hier bovenop worden groepen in *Detroit* door enkele personages gesymboliseerd, waardoor de diversiteit van groepen in de werkelijkheid slecht wordt gerepresenteerd. De bedreiging van de dominante groep die ten grondslag ligt aan racistisch politiegeweld wordt hiermee ook niet gerepresenteerd in de film. De enige bedreiging die racistisch politiegeweld tot gevolg heeft die de film wel representeert, is de fysieke bedreiging van individuele agenten. Hiermee mist *Detroit* ook de complexe omstandigheden waarin individuen racistisch politiegeweld plegen. Net als in de maatschappij is racisme ook verweven in de film. Echter, in *Detroit* is het racisme verweven in de fundamentele morele structuur van de film. Hiermee doet de representatie af aan de complexe verwevenheid van racisme in de maatschappij, en hangt het racisme op aan een structuur die niet expliciet naar voren komen in het U.M.P. Hier bovenop verbindt de film de rassenrellen die het representeert niet met grotere ontwikkelingen of het debat en geeft de film de kijker weinig mogelijkheden om zich bewust te worden van de manier waarop het heden en het verleden zich tot elkaar verhouden. Ook hiermee wordt afgedaan aan de manier waarop politiegeweld in de Verenigde Staten bestaat.

Uit onze analyse blijkt dat de film een slechte representatie geeft van het U.M.P. en de manier waarop politiegeweld in het verleden en het heden verbonden zijn. Echter, dat de film de oorzaken van politiegeweld slecht representeert, zegt niet dat de film geen leerzaam perspectief kan bieden op dit politiegeweld. Uit onze analyse wordt duidelijk dat de film wordt opgehangen aan enkele individuen, die weinig diepgang hebben en die symbool staan voor een grotere groep. Het grote voordeel hiervan is dat het een overzichtelijke film wordt, waarin de kijker zich makkelijk kan inleven. Hierdoor wordt het ook makkelijk voor de kijker om mee te leven in een rare situatie: Afro-Amerikanen zijn moreel goed en wit politiegeweld is moreel slecht. Dit botst met de collectieve herinnering aan en rapportage in de media van de rellen in Detroit in 1967. Ook verbindt *Detroit* door de cinematografie met politiegeweld in

het heden. Het effect hiervan is dat het immorele witte politiegeweld tijdens de rellen in Detroit in 1967 wordt gerepresenteerd alsof het in het heden gebeurt. Hiermee betwist *Detroit* dus het hedendaagse begrip van de rassenrellen in Detroit en representeert de film deze gebeurtenis alsof het in het heden gebeurt. Omdat de film de herinnering aan dit politiegeweld betwist, impliceert de film dat we het historisch politiegeweld anders moeten begrijpen. Door het historische politiegeweld met het heden te verbinden, impliceert *Detroit* ook dat we hedendaags politiegeweld anders moeten begrijpen. Doordat de film de kijker echter geen mogelijkheden geeft om te reflecteren op dit rare gedachte-experiment is het maar erg de vraag wat de kijker hiervan leert.

De rassenrellen in Detroit in 1967 hebben veel in zich, een goede representatie van deze rellen had de kijker veel kunnen leren over hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. Echter, *Detroit* representeert maar een klein deel van de oorzaken van politiegeweld en de manier waarop dit in de Amerikaanse samenleving bestaat. Omdat er maar zo'n klein deel in de film zit, mist het de complexiteit van politiegeweld tegen Afro-Amerikanen volkomen. Waar de grote kracht van de film zou kunnen liggen is de interessante spanning tussen verleden en heden, binnen de harde morele structuur die als leidraad dient in de film. *Detroit* vertelt meeslepend over deze spanning door het op te hangen aan enkele individuen en fysieke bedreiging. Echter, doordat de film de kijker geen mogelijkheden biedt tot reflectie op de fictieve wereld die wordt gecreëerd en de manier waarop deze wereld zich verhoudt tot de werkelijkheid, is het moeilijk om als kijker iets te leren over politiegeweld. Concluderend kunnen we stellen dat de film vooral een meeslepend verhaal vertelt over het geweld van witte politieagenten tegen Afro-Amerikanen, maar dat de film het probleem van racistisch politiegeweld zo erg simplificeert dat niemand deze film hoeft te kijken om hier iets over te leren.

Reflectie

Onze onderzoeksvraag beslaat het heden, het verleden en een film. Ter beantwoording van deze vraag hebben we drie passende disciplines gebruikt: A.S.W., G.E. en F.W.S. Echter, dat de disciplines passend zijn, zegt niet dat een onderzoek hiermee vaststaat. In ons onderzoeksproces hebben we veel keuzes gemaakt die onze conclusie beïnvloeden en ons handelingsperspectief vormgeven.

Het uitgebreide model van politiegeweld dat centraal staat in onze analyse komt voort uit het hoofdstuk van A.S.W. Echter, in dit hoofdstuk is alleen de centrale aanname bevestigd waarmee het model van Hughey geconstrueerd is. Hiernaast zijn in het model geen Individuele factoren opgenomen. Het historische onderzoek onderbouwt het model van

A.S.W. echter en vult het aan met een begrip van individuen. Hiermee wint het model aan zeggingskracht.

Het was een logische stap om de rassenrellen in 1967 te analyseren, omdat deze gerepresenteerd worden in *Detroit*. Echter, het is enigszins willekeurig om met de analyse van deze rellen het A.S.W. model aan te vullen. Hoewel we hiermee een model krijgen dat uitermate geschikt is om onze onderzoeksvraag te beantwoorden, is het te betwijfelen in hoeverre dit model waardevol is vanuit een algemeen perspectief. De kracht van het model dat A.S.W. levert is namelijk juist dat het heel algemeen politiegeweld verklaart. Door dit model aan te vullen met de historische bevindingen uit een enkele situatie, valt de verklarende kracht van dit model. Voor ons onderzoek is het echter heel goed bruikbaar.

Ons onderzoek is gericht op de vraag in hoeverre *Detroit* de kijker een goed begrip kan geven van de oorzaken van hedendaags politiegeweld tegen Afro-Amerikanen. Hiertoe hebben we in de disciplinaire onderzoeken begrip gekregen van de manier waarop *Detroit* politiegeweld representeert en de manier waarop politiegeweld tegen Afro-Amerikanen veroorzaakt wordt. Uit onze analyse volgt echter dat de film weinig representeert van deze oorzaken. Hierdoor worden we geforceerd om mee te gaan met de fictieve sprongen die de film maakt, om zo inzicht te krijgen in de manier waarop *Detroit* zich verhoudt tot de werkelijkheid van racistisch politiegeweld verhoudt. Met deze laatste stap hadden we niet expliciet rekening gehouden bij de opzet van ons onderzoek. Door politiegeweld te begrijpen in een bredere zin dan alleen de oorzaken van dit politiegeweld, gaan we voorbij aan de centrale vragen in het onderzoek van A.S.W. en G.E. Alleen in het historische hoofdstuk bespreken we kort de invloed van de rassenrellen op het debat over Afro-Amerikaanse rechten en begrijpen we politiegeweld in een breder kader. Hier bovenop hebben we niet expliciet onderzocht welke technieken in *Detroit* worden gebruikt om zich te verhouden tot de werkelijkheid en wat de consequenties hiervan kunnen zijn voor de kijker.

Uit deze analyse van ons onderzoek blijkt ook dat het waardevol was geweest om het Film Wetenschappelijke onderzoek anders op te zetten. De film biedt namelijk een introfilmje om het verleden te introduceren en archiefmateriaal van de rassenrellen. Uit de analyse van de film bleek dat deze scènes niet representatief zijn voor het verhaal dat de film vertelt. Maar gezien de manier waarop we de film uiteindelijk hebben geanalyseerd zijn deze scènes wel relevant, omdat ze de kijker kunnen laten reflecteren op wat de film representeert en hoe het dit doet.

Ter afsluiting willen we graag zeggen dat filmmakers kritisch moeten zijn op hun product binnen de samenleving, zeker als ze betwiste historisch gebeurtenissen representeren

binnen een moeizaam lopend debat. Film is een krachtig medium, waarmee de kijker op een persoonlijke manier geconfronteerd kan worden met onbekende werelden en geschiedenissen. Een film heeft hiermee veel macht en dat hiermee verantwoordelijkheid komt kan niet vaak genoeg gezegd worden.

Bijlage

Sequentieverdeling

Sequentie	Inhoud	
1	00.00.00	Een animatie vertelt hoe zwarten en blanken na de WOII migreerden naar andere wijken. In Detroit werden zwarte mensen op elkaar gepropt in slechte wijken. Er was ongelijkheid en verandering zat eraan te komen. Een team agenten rolt een een illegale nachtclub op, waarbij veel zwarte mensen gearresteerd worden door witte agenten zonder echte reden. Het publiek dat op straat staat te kijken wordt boos, omdat de arrestanten niks verkeerd hebben gedaan. Het publiek bekogelt de politieauto's en breekt in bij winkels. Ze steken een pompstation in brand. Het is dag 1 van de rellen van Detroit.
2	00.09.45	John Conyers, congreslid van het eerste district, spreekt een woedende menigte toe met de boodschap om de rust te bewaren, omdat veranderingen nu eenmaal langzaam komen. De menigte wordt hier alleen maar bozer van. Witte brandweermannen blussen ergens een brand, een boze menigte zwarte mensen bekogelt ze. Zwarte mensen bekogelen politieauto's. Op dag 2 van de rellen kondigt George Romney, de gouverneur van de staat Michigan aan dat de staatspolitie en de Nationale Garde ook zullen ingrijpen. Hij spreekt over de zwarte mensen als plundersaars en onwettigen en dat de politie optreedt om de mensen en hun eigendommen in het gebied te beschermen. Detroit is een niemandsland en er wordt op het nieuws gezegd dat het ongelooflijk is dat dit gebeurt in Amerika. Zwaar geschut met tanks komt de stad binnenrijden, op zoek naar snipers, waarbij ook onschuldigen omkomen. Drie politieagenten rijden rond tussen de puinhopen, met hun geweren klaar. Op het nieuws wordt gezegd dat de relschoppers misdadigers zijn. Op dag 3 van de rellen klinkt er een toespraak over beelden van de rellen dat zwarte mensen juist altijd te niet-gewelddadig geweest zijn. Een jongen die naar zijn werk wil moet eerst door een woedende menigte heenkomen. De drie politieagenten bespreken dat de stad net op Vietnam lijkt. De problemen zijn volgens hen ontstaan omdat er niet genoeg tegen is opgetreden. Dan zien ze een jongen die een winkel uitkomt met gestolen waar. Ze achtervolgen hem. Eentje schiet de jongen in zijn rug. De jongen weet te ontsnappen en verstopt zich onder een auto. Phil, de agent die op de jongen schoot, moet gestopt worden door een collega, die zegt dat je eigenlijk niet eens op plundersaars mag schieten. Phil vraagt zich af hoe ze ze dan moeten stoppen. Zijn collega doet laconiek over het feit dat ze net iemand hebben beschoten. De beschoten jongen wordt geholpen door een oude vrouw. Hij wil geen ambulance omdat dan de politie ook weer moet komen.
3	00.17.01	Er wordt gesproken over de plundersaars, er is even een witte vrouw gezien die ook rondloopt met gestolen waar in haar armen. Op het politiebureau wemelt het van arrestanten. Phil en zijn collega's komen binnen. Phil wordt op het matje geroepen bij de baas. De agenten gedragen zich erg naar tegenover de zwarte arrestanten. Phil doet net alsof hij de jongen heeft gemist. De baas kijkt vermoeid. Een zwarte man komt terug van werk bij zijn moeder thuis, waar hij meteen weer wordt gebeld door zijn andere werk om te komen. Hij moet als beveiliging komen optreden vanwege de rellen. De jongen die eerder naar zijn werk moest door de menigte komt aan bij een theater, waar hij zijn vrienden The Dramatics, die zo moeten optreden. Hij heet Fred. Zijn vrienden zijn gespannen, omdat er veel afhangt van hun optreden. Fred stelt ze gerust. Ze hopen op een platencontract bij Motown. Net als ze het podium op mogen, komt er een agent binnen die vertelt dat iedereen in het theater naar buiten moet vanwege rellen buiten. Larry, de leadzanger, baalt heel hard. Hij gaat nog het podium op om te zingen voor een lege zaal.

4	00.25.10	<p>The Dramatics en Fred zitten in een bus. De stemming is erg laag. Dan moet de bus stoppen omdat die bekogeld wordt. Een lid stelt voor om mee te doen. Larry wil niet, omdat hij beroepsmuzikant is. Hij stelt voor om naar het Algiers motel te gaan totdat alles voorbij is. Terug op het bureau hoort Phil dat de jongen die hij beschoot dood is. De baas vindt zijn excuses niet genoeg omdat hij hem in de rug schoot, hij was dus geen bedreiging. Phil probeert excuses te bedenken, de baas tolereert het eerst niet. Phil zegt wat hij denkt, dat ze te soft zijn. De baas zegt dat hij 'poging tot moord' gaat noteren, dus Phil komt er goed vanaf. Hij vertelt zijn maatjes dat alles goed is. The Dramatics en Fred lopen gehaast over straat en bespreken dat ze moeten opsplitsen, omdat ze er zo verdacht uit zien voor de politie. Ze zien een agent een zwarte man slaan met een knuppel. Ze rennen weg voor de politie en zeggen dat ze op weg zijn naar huis. Een van de leden blijft hangen bij de rellen, Fred en Larry gaan naar het motel. Ze krijgen een kamer in de dependance. In het motel vieren mensen feest. Er lopen ook witte meisjes rond. De beveiliging van eerder bewaakt een winkel met een collega. Buiten op straat komt een zwarte jongen in de problemen, hij neemt hem onder zijn hoede en neemt hem mee. Hij stelt zich voor als Melvin Dismukes. Hij waarschuwt de jongen dat hij slim moet zijn omdat hij anders wordt gepakt door de politie. Zijn collega is niet blij met zijn actie. Dan komt de Nationale Garde de straat inrijden. Dismukes gaat op ze af met koffie, zodat zij in ieder geval niet beschoten zullen worden. Zijn collega is ook hier niet blij mee. Dismukes praat wat met de mannen.</p>
5	00.34.55	<p>In het motel probeert Larry zijn bandleden te localiseren. Ze maken ze zorgen om ze. Fred zegt dat Larry snel genoeg weer op het podium komt wanneer die gefrustreerd zingt. Hij belooft dat hij een platendeal zal krijgen. Dan zegt Larry dat hij Fred gaat helpen met de vrouwen. Ze gaan naar de courtyard van het motel en spreken daar Karen Julie aan, twee witte meisjes uit Ohio. Larry zegt dat het niks uitmaakt dat ze wit zijn. Voordat de jongens naar ze toe gaan, bespreken de twee meisjes prostitutie. Ze nodigen de jongens uit bij vrienden van ze in de dependance. In de dependance zijn Carl en een paar andere jongens. De sfeer is gespannen. Op een gegeven moment gaat het gesprek over zwart zijn. Carl en Lee doen een rollenspel met een startpistool om Julie en Karen te demonstreren hoe het werkt in de wereld als je zwart bent, de rest schrikt. Hierna gaan Fred, Larry en Karen en Julie weg.</p>
6	00.46.06	<p>Larry nodigt de meisjes uit in de kamer, maar zij moeten eerst nog naar iemand anders toe. Op de kamer van Carl praten de jongens na. Carl ziet uit het raam politiewagens staan. Hij besluit om ze te laten schrikken met het startpistool, uit wraak voor het racisme. Op straat reageert de politie heftig op de neppe schoten, zij denken dat er een sniper is. Op de kamer giebelen de jongens. De nationale garde neemt het erg serieus. Ze roepen hulp op. Carl is zich van geen kwaad bewust. Phil en zijn collega's gaan op de melding af. Ook Dismukes gaat naar de melding toe. Ondertussen heeft niemand in het motel iets door.</p>
7	00.49.10	<p>De politie ruikt op bij het motel en omsingelen de dependance. Nationale garde is er ook bij. Carl en zijn vrienden snappen niet waarom de politie er is. De politie denkt dat ze een sniper zien en beschieten het motel. Iedereen in het motel gaat op de grond liggen. Carl besluit naar beneden te rennen. Phil ziet hem door de voordeur en schiet hem in zijn rug. Dan opent hij de deur en schiet nog een keer op Carl. Carl valt in een kamer op de grond, Phil legt een mes naast hem op de grond. Ondertussen vergaat Carl van de pijn. De politie verkent het huis en vinden de gasten. Die worden hardhandig aangepakt en beneden naar de gang gebracht. Julie en Karen worden gevonden bij een oud militair in de kamer, de drie samen ziet er verdacht uit. De agent ziet vlak langs de militair en slaat hem dan met zijn geweer. Julie en Karen wordt gevraagd wat ze doen in het motel. Dismukes betreedt het motel en vindt Carl, die is dood. Phil vertelt Dismukes dat Carl zijn geweer af wilde pakken. Dismukes gelooft ze. Aubrey gaat kijken in de kamer en ziet Carl liggen. Hij vertelt het de rest en wordt hardhandig weer in de rij gezet. Phil doet het woord. Hij vertelt dat Carl dood is, omdat hij een politieagent aanviel. Hij vertelt dat iedereen verdacht is. Hij vraagt of Carl degene was die schoot. Niemand</p>

		antwoordt. Phil wil dat zijn team een geweer vindt. De motelgasten vertellen dat ze niet weten wie er schoot. Lee wordt boos en wordt meteen fysiek gestraft door Phil en collega. De nationale garde betreedt het motel, die zien Carl ook liggen. Dismukes neemt Lee mee om te gaan zoeken naar het geweer. Phil beveelt de motelgasten te bidden. Hij bedreigt ze met de dood. Larry begint te zingen, de agenten lachen erom.
8	01:01:50	Dismukes is met Lee. Hij doorzoekt een kamer. Lee zegt dat de agenten ze gaan vermoorden, dat ze gek zijn. Dismukes zegt dat ze een sniper zoeken. Lee zegt Dismukes dat je nooit een shotgun af zou kunnen pakken van een agent. Dismukes geeft niet mee. Lee zegt dat de enige wapens in het motel van de agenten zijn. Dismukes zegt dat ze iets moeten vinden voor de doorgedraaide agenten. Hij vindt drankflessen. Dismukes zegt dat iedereen rustig moet blijven om te overleven. In de gang beneden wordt iedereen nog steeds hardhandig aangepakt. De staatspolitie vertelt aan hun baas dat de politie binnen helemaal losgaat en dat het niet gerechtvaardigd is. De baas zegt dat het niet correct is, maar dat ze het toch maar laten, omdat zij niet bij een burgerrechtenconflict betrokken willen raken.
9	01.04.48	Dismukes en Lee komen de gang weer in met illegale waar. Dismukes probeert het een beetje te verkopen aan Phil. Agent FLYNN moet de motelgasten bewaken, terwijl Phil Dismukes en Lee meeneemt een kamer in. FLYNN zegt dat de nationale garde moet komen helpen. Phil pakt een pistool en zegt dat Lee op de grond moet gaan liggen. Op de gang vraagt een agent aan de meisjes waarom ze met zwarte mannen seks hebben. In de kamer ondervraagt Phil Lee nog eens. Hij schiet daarna in de vloer. Iedereen op de gang schrikt. Phil zegt tegen Lee dat hij stil moet blijven. Phil heeft een ondervragingstechniek gebruikt. Hij vertelt de rest dat Lee dood is en dat ze langzaam mensen vermoorden totdat iemand toegeeft. Iedereen is bang. Iemand van de nationale garde doet hetzelfde als Phil, maar dan bij een andere motelgast. Dismukes probeert ook motelgasten te ondervragen, maar ze weten niks. Phil draait Julie om, hij zegt dat zij alles weet. Hij laat FLYNN haar meenemen.
10	01.08.41	FLYNN heeft Julie meegenomen naar een kamer. Hij laat haar zitten en doet opeens aardig tegen haar. Julie zegt dat hij haar niet aan moet raken. FLYNN denkt dat ze aan prostitutie doet. Julie zegt dat haar vader een rechter is. Hij vraagt wat ze bij de zwarten doet, ze doet bijdehand en hij slaat haar. Hij denkt ook zeker te weten dat ze een prostituee is. Hij gaat even weg om dit te delen met Phil. Die neemt de militair mee de kamer in waar Julie is. Hij zegt dat hij de pooier moet zijn. Hij zegt dat hij net terug is van de oorlog. Phil gelooft hem niet en slaat hem. De militair zegt dat hij bij de luchtmacht zat. De agenten worden afgeleid door iets buiten. Ze laten de motelgasten alleen. Phil en FLYNN blijven. Larry wil vluchten met Fred en de anderen. Alleen Fred gaat mee. Ze sluipen door het huis, maar moeten uiteindelijk weer terug omdat de uitgang geblokkeerd is. Buiten horen ze de agenten schieten. Net op tijd zijn ze terug in de gang, de agenten komen weer binnen. Ondertussen laat de militair zijn badge zien. Hij heeft Karl Greene. Hij zegt dat hij geen problemen wil. Phil wil hem terug in de rij zetten. Hij krijgt zijn identiteitskaart terug. Lee ligt nog steeds in de kamer, er komt iemand binnen van de nationale garde. Die zegt dat hij moet vluchten, Lee volgt zijn advies en rent de deur uit.
11	01.15.32	Phil en FLYNN bespreken wie de schutter zou kunnen zijn. Ze hebben besloten dat Lee de schutter moet zijn, maar die is dus net gevlucht. Ze weten even niet wat te doen. Fred wil iets zeggen. Phil is blij. Fred zegt dat hij denkt dat ze bij het verkeerde huis zijn, want hij heeft niemand gezien die op de politie schoot. Phil zegt dat het mogelijk is dat ze een fout maakten, maar ze moeten het zeker weten, want ze kunnen zeker geen politiemoordenaar laten ontsnappen. Phil gaat even aan Karen zitten en maakt haar bang. Karen begint te gillen. Phil zegt dat de twee meisjes naar boven moeten. Karen blijft gillen. Phil neemt Greene mee naar boven.

		Daar behandelt FLYNN Karen hardhandig, Julie wil haar helpen, FLYNN trekt haar jurk kapot. De man van de nationale garde die mee is kijkt verbaasd naar FLYNN. Julie gaat in een hoekje staan, FLYNN maakt een misplaatste grap. Phil komt binnen met Greene, die kijkt verbaasd om zich heen naar het tafereel. FLYNN vraagt of de meisjes zich niet schamen. Julie bijt van zich af. FLYNN drukt nog eens uit hoe erg hij het idee vindt dat zij seks zouden hebben met zwarte mannen. Phil doet er nog een schepje bovenop. Phil zegt tegen Greene dat hij een pooier is. Phil vraagt weer aan de meisjes wie er schoot op de nationale garde. Die zeggen dat ze het echt wel zouden zeggen als ze dat hadden gezien. De man van de nationale garde neemt ze mee. Julie en Karen schreeuwen naar de nationale garde dat ze niks doen. Die legt uit dat het een ondervragingstechniek is. Julie zegt dat er alleen een speelgoedpistool was. Julie en Karen worden achtergelaten op een motelkamer.
12	01.21.49	In de dependance slaat FLYNN Larry tegen de grond met zijn geweer. Nog steeds willen de agenten weten wie de schutter is en waar het geweer is. Buiten komen de nationale garde en Dismukes terug. Dismukes mag er niet langs van de politie. Phil en FLYNN bespreken dat ze iemand moeten laten bekennen en dat ze daarna pas weg kunnen. Phil roept Demens bij zich. Die heeft nog niemand vermoord, dus mag hij er eentje meenemen. Demens zegt dat hij het niet weet. Demens geeft toe. Hij neemt Aubrey mee, die is heel bang. Demens ondervraagt Aubrey, die zegt dat hij het echt niet weet. Dan klinkt er een geweerschot. De man van de nationale garde die eerder net alsof deed een van de motelgasten te vermoorden kijkt verschrikt door de kier van de deur. Demens komt terug en bericht Phil dat het gebeurd is. Die knikt hem toe. Demens zegt dat hij zich heel raar voelt. Phil zegt dat Aubrey nu waarschijnlijk wel zal praten. Demens kijkt verschrikt. Phil gaat kijken in de kamer. Hij schrikt wanneer hij het lijk van Aubrey ziet. Phil doet de deur dicht en zegt Demens dat zij en de anderen niet echt de jongens neerschoten. Phil raakt een beetje in paniek. Op de gang zegt de man van de nationale garde tegen FLYNN dat hij zijn handen er vanaf trekt en gaat ervandoor. In de kamer probeert Phil een scenario te bedenken waarin het lijkt alsof Demens werd aangevallen door Aubrey en dat het dus zelfverdediging was. Phil verlaat de kamer en laat Demens achter, die in paniek raakt. Phil vertelt FLYNN dat Demens Aubrey echt heeft neergeschoten. Die is ook verschrikt. Phil zegt dat ze zo snel mogelijk weg moeten, zowel zij als de motelgasten. Een voor een neemt Phil de overige gasten mee en zegt dat ze vrij zijn om te gaan, maar dat ze niks over het voorval mogen zeggen. Phil zegt dat hij weet wie ze zijn. Als eerste speelt de militair mee en zegt dat hij niks ziet wanneer hij naar het lijk van Carl kijkt, met moeite. Ook Larry rent weg. Dan is Fred aan de beurt, die is overstuurd. Die speelt niet mee, maar blijft herhalen dat de politie Carl heeft vermoord. Phil en FLYNN schieten Fred dood. Larry rent nog steeds weg van het motel. Hij wordt onderschept door een agent, die Larry helpt en naar het ziekenhuis zal brengen. Larry gaat ondanks dat hij bang is van de agent met hem mee.
13	01.30.44	Er wordt een serie (echte?) foto's getoond van hoe de lijken uit het hotel worden gehaald. We zien een man die aan het werk is in een fabriek, hij heet Aubrey. Hij wordt door een collega gehaald omdat er telefoon voor hem is over zijn familie. Zijn vrouw vertelt hem aan de telefoon dat Aubrey jr. dood gevonden is. Aubrey sr. gelooft het niet en hangt de telefoon op. Dan gaat hij weer aan het werk. Dan zien we Aubrey sr. samen met zijn vrouw, zijn moeder en kinderen. Hij zegt dat het Aubrey niet kan zijn omdat hij verstandiger is dan dat. Zijn moeder zegt dat het moeten zien. Aubrey sr. kijkt naar wat foto's waar een kind op te zien is. De politie komt aan bij een timmerfabriek, waar ze op zoek gaan naar Dismukes. Hij moet meekomen met de politie. De agenten doen een beetje naar tegen hem. Op het bureau zit het weer vol met zwarte arrestanten. Dismukes wordt naar een verhoorkamer gebracht. Dismukes vertelt rustig wat er die avond is gebeurd, maar wordt al snel afgekap. Ze proberen de schuld van de drie doden in zijn schoenen te schuiven. Hij moet in een line-up staan, waar hij wordt aangewezen door Julie. Dan wordt hij in een cel gestopt

		die vol zit met zwarte mannen.
14	01.39.52	The Dramatics komen in het ziekenhuis kijken bij Larry. Ze maken hem wakker. Ook aan zijn bed zit de broer van Fred, die vraagt of hij weet waar Fred is. Larry zegt dat het de politie was. Aubrey sr. praat in het mortuarium met een witte, vrouwelijke dokter over het hebben van kinderen.
15	01.42.18	Echt lijkende beelden van een zwarte man die zegt dat hij geholpen heeft tijdens de rellen en hoopt dat alles beter wordt voor zwarte mensen. Op het bureau praat Phil op Demens in, die wil gaan bekennen. Hij blijft erop hameren dat ze hun werk deden. Demens wordt als eerste naar binnen geroepen door een boze baas. Phil en Flynn worden bekeken door een van de mannen die Dismukes verhoorden. Dan moet Flynn naar binnen komen. Flynn en Demens komen samen naar buiten, Phil moet nog even wachten. Demens zegt dat er daarbinnen dingen gezegd zijn. Phil raakt in paniek. Flynn zegt dat ze allemaal de lul zijn. Phil loopt boos weg. Hij wil in zijn auto stappen en weggrijden, maar dan komt zijn baas eraan. Die noemt Phil een vuile racist en zegt dat hij meteen uit moet stappen, omdat hij anders zijn nek breekt. Tijdens het verhoor zegt de baas dat hij door de getuigenissen van zijn partners weet dat hij de jongens heeft doodgeschoten. Phil zegt dat dat niet heeft gedaan. Hij wordt gered door zijn advocaat.
16	01.47.06	The Dramatics kloppen aan bij Larry, ze brengen het goede nieuws dat de platenmaatschappij met ze wil werken. Larry is er niet van gediend dat ze daarvoor 's nachts bellen, toch gaat hij met zijn bandleden mee naar de studio. Ze zingen daar voor twee zwarte mannen. Wanneer er een witte man komt binnengelopen, stopt Larry met zingen. Hij kijkt boos naar de witte man. Een van de bandleden neemt Larry mee en praat op hem in. Larry zegt dat hij niet kan zingen omdat hij aan Fred moet denken. Ook zegt hij dat hij niet wil zingen voor blanke klootzakken. Het bandlid zegt dat ze dan tenminste wel geld verdienen en vraagt zich hardop af waarom het Larry opeens zoveel kan schelen wie er op zijn muziek danst.
17	01.49.33	(Echte?) beelden van de lijken in het motel. Een geluidsfragment vertelt dat de doden onschuldig waren en dat er politieagenten zijn opgepakt, waarvan er 2 worden beschuldigd van moord. Over de agenten wordt verteld dat ze vrij zijn van slecht gedrag en dat ze niet schuldig hebben gepleit. Demens en Flynn worden thuis opgehaald door de politie. Larry krijgt post van de regering, een dagvaarding. Hij gaat met de trein en denkt aan wat er die avond in het motel gebeurde. Een (echt?) tv fragment vertelt dat de rechtszaak over wat er twee jaar geleden in het Algiers motel gebeurde, is geopend. Larry wordt ondervraagd in de rechtszaal. Ook de van de nationale garde die er die avond was wordt verhoord. De advocaat van de agenten is erg agressief en hamert erop dat niemand goed heeft kunnen zien wat er is gebeurd. Ook Julie en Greene worden ondervraagd. Julie wijst Phil en Flynn aan als de agenten die haar hebben geslagen, de advocaat antwoordt hierop dat ze op het bureau er maar eentje aanwees. Ook Lee wordt verhoord. De advocaat wil weten hoe vaak Lee in de cel heeft gezeten. Een andere motelgast vertelt dat hij en de andere motelgasten mishandeld zijn. Ook aan hem vraagt de advocaat hoe vaak hij al eerder is opgepakt. De motelgast wordt boos en roept dat er geen gerechtigheid is. In de zaal zitten zowel witte agenten als zwart publiek. Er ontstaat onrust. De advocaat probeert de rechter ervan te overtuigen dat de agenten gewoon hun werk deden. De andere advocaat zegt dat ze verklaringen die ze hebben afgelegd toch iets anders zeggen. De advocaat van de agenten zegt dat die onder dwang zijn afgenomen en dus niks waard zijn. De rechter zegt dat ze deze agenten iets verschuldigd zijn, waardoor ze het recht hadden om te zwijgen en recht hadden op rechtsbijstand. Daarom zegt hij dat de eerdere verklaringen niet ontvankelijk zijn. Op de gang schudden Demens en Flynn elkaar de hand. Dismukes gaat naar Phil toe en zegt dat die jongens nooit vermoord hadden mogen worden. Phil zegt dat ze de wet hadden moeten volgen. Dismukes loopt het gebouw uit en moet overgeven. Binnen loopt Larry langs Phil, die lacht hem

		gemeen na. Iedereen gaat weer opnieuw de rechtszaal in, het zwarte publiek staat in eerste instantie niet op wanneer de jury binnenkomt. De jury verklaart de agenten volledig onschuldig. Het zwarte publiek wordt boos. Als John Conyers het rechtsgebouw uitkomt vertelt hij aan de pers dat het rechtssysteem van Michigan gefaald heeft. Ook vertelt een zwarte vrouw dat alles anders was geweest als er zwarte meisjes waren aangetroffen met witte mannen. Aubrey sr. wordt gevraagd door de pers hoe het is dat zijn zoon dood is. Die zegt dat het verschrikkelijk veel pijn doet, zijn vrouw zegt dat die nooit weg zal gaan. In de rechtszaal schudden de agenten uit het publiek de handen van Phil, Demens en Flynn. John Conyers vertelt buiten dat politiecriminaliteit hetzelfde bestraft zou moeten worden als iedere andere vorm van criminaliteit.
18	02.01.50	Larry betreedt een theater waar The Dramatics aan het optreden zijn. Larry kijkt verbitterd naar het witte publiek. Buiten spreekt Larry met hetzelfde bandlid dat hem aansprak in de studio. Die vertelt hem dat ze hun kans hebben gegrepen. Larry zegt dat hij het niet vind kunnen dat er witte mensen naar de muziek luisteren en dat dat niet makkelijk is voor hem. Hij zegt dat hij niet mee wil doen. Ze omhelzen elkaar, dan loopt Larry weg.
19	02.03.43	Het is winter. Larry woont in een krakkemikkig huis, waar hij zijn jas en muts aanhoudt. Hij heet soep uit een pan en slaat een deken om zich heen. Dan gaat hij naar een kerk, hij is op zoek naar een baan in het kerkkoor. Hij krijgt de baan. Dan zijn er beelden van Larry die zingt in het koor. Dan volgen er over het gezang van Larry heen foto's van de echte personen waarop de film is geïnspireerd met teksten erbij. Over Melvin Dismukes wordt verteld dat hij naar een voorstad verhuisde, omdat hij werd bedreigd met de dood. De agenten die niet schuldig werden bevonden, zijn nooit meer op actieve dienst gezet. Een van de agenten werd daarna civielrechtelijk beoordeeld en moest een schadevergoeding betalen aan Aubrey Pollards familie (5000 dollar). De familie van Fred Temple klaagde de stad Detroit aan wegens 'onrechtmatige dood', de stad bekende geen schuld. Het startpistool van Carl Cooper werd nooit gevonden. Julie Ann Hysell verliet de stad. The Dramatics treden tot vandaag de dag nog op, maar Larry Cleveland Reed sloot zich nooit meer aan bij de band en bleef zingen bij een kerkkoor. Dan volgt er nog een laatste shot van Larry.

Shotlist scène 1

ASL = 159 s / 55 shots ≈ 2,9 s

Shot	Kader	Camerabeweging	Camerastandpunt	Mise-en-scène	Geluid/muziek
1	LS	Handheld, langzame pan met de auto mee	Ooghoogte	Een auto rijdt door een mistige straat. Verdwijnt achter een brandende auto. Phil zegt: "Boy would you look at this, so sad."	Een triest lied. Phils stem over het beeld.
2	LS	Handheld	Ooghoogte	Een andere brandende auto, omgebogen parkeermeters en puin op de straat. Phil zegt dat dit alles voorkomen had kunnen worden.	Een triest lied. Phils stem over het beeld.
3	CU	Handheld, pan en zoom. Focus verschuift van handen op het stuur naar wat er door de autoruit te zien is. Alsof er vanaf de passagiersstoel/achterbank wordt gefilmd	Ooghoogte.	Phil zegt dat het wel op Vietnam lijkt en dat dat hun schuld is. Er zijn handen aan een autostuur te zien, dan komt de straat in beeld. Aan het einde van de straat zijn weer brandende auto's te zien. Ook lopen er zwarte mensen over straat. Twee zwarte vrouwen steken over, er wordt naar ze getoeterd vanuit de auto.	Een triest lied. Phils stem over het beeld.
4	CU	Handheld	Ooghoogte, vanaf de achterbank.	Phil zegt dat door niets doen deze rellen begonnen zijn. Hij refereert met zijn hand naar de straat, hij houdt een sigaret vast.	Een triest lied.
5	KS	Handheld	Ooghoogte/kikker	Een man op straat pakt iets uit een kapotte winkelatalage en stopt het in zijn broek. Op de voorgrond onscherpe voorwerpen aan de zijkant.	Een triest lied.
6	MS	Handheld, tilt	Ooghoogte/kikker	De auto gaat een bocht om, beeld verschuift naar boven waardoor uithangborden in beeld komen.	Stem van Flynn over het beeld. Triest lied.
7	CU	Handheld	Ooghoogte, vanaf de achterbank	Flynn zegt dat de relschoppers gewoon gek zijn. Hij kijkt naast zich (naar Phil).	Triest lied.
8	CU	Handheld + zoom	Ooghoogte.	Demens zit op de achterbank en kijkt naar buiten. Hij zegt dat de relschoppers juist precies weten wat ze doen.	Triest lied.
9	KS	Handheld	Ooghoogte/kikker (vanuit de auto).	Een man staat voor een winkel met in graffiti de tekst "soul sister" te roken, hij kijkt de auto in.	Stem van Demens over het beeld. Triest lied.
10	MS	Handheld (rustiger)	Ooghoogte (vanuit de winkel)	We zien de man vanuit de winkel. Op straat is de auto te zien. Er hangen pruiken in de	Stem van Demens over het beeld. Triest lied.

				etalage.	
11	LS	Handheld/pan	Ooghoogte	De auto rijdt door de straat. Er zijn verwoeste panden te zien en er hangt nog steeds rook. Voor het beeld loopt iemand langs. Voor de auto loopt ook iemand langs.	Triest lied.
12	KS	Handheld	Ooghoogte/kikker	Een zwarte man met een jachtgeweer staat verdekt opgesteld in een etalage met de geverfde tekst "soul brother" op de ruit.	Triest lied. Stem van Phil over het beeld.
13	LS	Handheld, zoom, pan.	Ooghoogte.	Phil zegt dat ze deze mensen niet telkens in de steek moeten laten. Een groepje zwarte mensen loopt over straat.	Triest lied. Stem van Phil over het beeld.
14	CU	Handheld	Ooghoogte, vanaf de achterbank.	Phil zegt dat deze mensen naar hun kijken, maar dat zij hen teleurstellen. Hij blaast rook uit terwijl hij praat.	Triest lied.
15	MS	Handheld, pan.	Ooghoogte.	Een man in een winkel tilt twee volle papieren zakken van de toonbank. Hij loopt de winkel uit.	
16	CU	Handheld, pan.	Ooghoogte (vanuit de auto)	Flynn is in beeld, door de ruit van zijn deur is de man die net de winkel uitkomt te zien. Deze kijkt geschrokken naar de politieauto. Flynn kijkt opzij. Nog net is te zien dat de man wegrent.	Phil die begint te praten.
17	CU	Handheld.	Ooghoogte, vanaf de achterbank.	Phil zegt "Get this motherfucker right here", hij roept dat Flynn stil moet staan.	
18	CU	Handheld.	Ooghoogte, vanaf achterbank/passagiersstoel	Flynn draait aan het stuur en haalt een hendel over.	Geluid van de auto die remt. Phil's stem over het beeld.
19	CU	Handheld	Ooghoogte, vanaf de achterbank.	Phil gaat vluchtig de auto uit met een geweer in zijn hand.	
20	MS	Handheld, pan.	Ooghoogte (vanuit de auto)	De man rent weg met de tassen in zijn armen. Phil roept dat de man stil moet staan.	Phil's stem.
21	LS	Handheld, pan.	Ooghoogte, vanaf de straat.	De man rent achter de auto weg de straat op. Phil springt uit de auto en gaat achter hem aan.	
22	LS	Handheld, pan.	Ooghoogte, vanaf de straat.	Op de voorgrond rent de man weg van Flynn en Phil, die achter hem aanrennen. Er vallen	Het geluid van geweren die geladen worden.

				blikjes uit zijn tassen.	
23	LS	Handheld, pan.	Ooghoogte, vanaf de straat.	Op de voorgrond zijn palen te zien, en de auto met openstaande deuren. De man (nu van achteren gezien) rent weg van de agenten. Demens draait zich om (heeft een helm op en ook een geweer) en roept naar mensen uit beeld dat ze achteruit moeten.	
24	LS	Handheld, pan.	Ooghoogte, vanaf de straat.	De man rent weg voor Flynn en Phil. Mensen op de voorgrond rennen ook weg van de agenten.	
25	MC	Handheld, pan, zoom (alsof iemand net zijn camera pakt en wil inzoomen op de actie).	Ooghoogte/vogel	Een man kijkt uit zijn raam naar de man die wegrent van de agenten op straat.	Het geschreeuw van de agenten.
26	KS	Handheld,	Ooghoogte, kikker	De man rent weg van Flynn en Phil achter hem, Phil richt op hem en schiet.	Geweerschot
27	MS	Handheld, pan.	Ooghoogte.	De man wordt geraakt in zijn rug, hij laat een zak vallen maar rent door. Hij kreunt.	
28	MS	Handheld, pan	Ooghoogte	De man grijpt naar zijn rug, zijn gezicht is vertrokken, hij slaat een weg in.	Geweer dat wordt geladen.
29	LS	Handheld, pan	Ooghoogte, vanaf de straat	Phil en Flynn schreeuwen dat de man naar hen toe moet komen. Mensen rennen weg van het gebeuren.	
30	MS	Handheld, pan.	Ooghoogte, vanaf de straat.	Op de voorgrond rennen mensen weg. Phil en Flynn gaan ook de hoek om.	
31	KS	Handheld.	Ooghoogte	Demens roept naar de omstanders dat ze van de straat af moeten.	
32	MLS	Handheld, pan, zoom (op de gevallen tas)	Ooghoogte	De man komt de steeg in en laat nu ook zijn tweede tas vallen	
33	MS	Handheld	Ooghoogte	De man rent op een hek af, dat op de voorgrond staat. Hij springt op het hek en kreunt en maakt angstige geluiden.	
34	MS	Handheld	Kikker	De man hangt half over het hek, op zijn rug is bloed te zien.	
35	LS	Handheld	Ooghoogte, kikker	De man bungelt aan het hek.	

36	KS	Handheld, pan	Ooghoogte	We zien Phil en Flynn door het hek in de steeg rennen. Phil richt weer zijn geweer op de man en schiet.	
37	MC	Handheld,	Kikker	De man krimpt ineen doordat hij wordt beschoten.	
38	MS	Handheld	Kikker	De man valt over het hek heen.	
39	KS	Handheld	Ooghoogte	Phil komt door het hek gezien heen dichterbij, de man valt voor het beeld naar beneden.	
40	KS	Handheld	Ooghoogte	Phil en Flynn arriveren bij het hek, waar de man aan de andere kant opstaat en wegrent. We horen zijn paniekgeluiden. Phil springt tegen het hek op.	
41	MS	Handheld	Ooghoogte, kikker	Phil wil over het hek heen klimmen, Flynn zegt dat hij de man maar moet laten gaan.	
42	LS	Handheld, pan en zoom	Ooghoogte	Door het hek heen zien we de gewonde man wegrennen. Dan zien we hoe Flynn Phil van het hek aftrekt, hij schreeuwt naar hem.	
43	MS	Handheld, tilt, zoom	Ooghoogte	Flynn trekt Phil naar beneden.	
44	LS	Handheld,	Ooghoogte	De gewonde man rent weg en slaat een steeg in. Hij grijpt naar zijn rug.	Het gehijg en gepiep van de man.
45	MC	Handheld, tilt	Ooghoogte	Phil rammelt boos aan het hek, hij vloekt.	
46	MS	Handheld, pan, zoom.	Ooghoogte	Terwijl Flynn de geweren opraapt van de grond zegt hij tegen Phil dat je toch sowieso niet op de plunderslaars mag schieten.	
47	MC	Handheld, pan	Ooghoogte	Phil neemt het geweer aan en vraagt aan Flynn hoe ze hen dan moeten tegenhouden. Flynn komt in beeld en slaat zijn geweer over zijn schouder. "What a fucking specimen huh?" Is de opmerking die hij naar Phil maakt met een lach om zijn mond. Ze lopen terug.	
48	MC	Handheld, tilt, zoom	Ooghoogte	De gewonde man kruipt kreunend onder een auto. Een van zijn handen zit onder het bloed.	
49	MC	Handheld (Dutch angle)	Vogel	De man vertrekt zijn lichaam en kreunt. Hij	

				heeft zijn ogen dicht.	
50	MS	Handheldt, tilt, pan	Ooghoogte	Een vrouw die in een tuin vlak naast de auto zit staat op, ze opent een hekje en loopt om de auto heen.	
51	CU	Handheldt, pan, focus verlegging van de voeten naar de man.	Ooghoogte	Vanonder de auto zien we de schuifelende voeten van de vrouw. We horen haar vragen wat de man in godsnaam onder de auto doet. De man komt in beeld. Hij vertelt dat hij in deze straat woont.	
52	MC	Handheld (Dutch angle)	Vogel	De man vraagt de vrouw of zij zijn vrouw Roberta wil halen.	
53	CU	Handheld, tilt	Ooghoogte	De vrouw staat voorovergebogen en vraagt of hij wil dat ze een ambulance belt.	
54	MC	Handheld (Dutch angle)	Vogel.	Op de voorgrond is onscherp de oude vrouw te zien. De man zegt gepanikeerd dat hij geen politie wil, alleen Roberta.	
55	MS	Handheld, tilt	Ooghoogte	De vrouw loopt weg. Beeld verschuift naar onder de auto, waar de man de naam van zijn vrouw blijft herhalen.	

Shotlist scène 2

ASL = 339 s / 96 shots ≈ 3,5

Shot	Kader	Camerabeweging	Camerastandpunt	Mise-en-scène	Geluid/muziek
1	MC	Handheld, pan	Kikker	Een programmabord toont aan welke artiesten die	Loeiende sirenes.

				dag optreden in een theater. The Dramatics staan er ook op. (Zijn het echte oude beelden?)	
2	MLS	Handheld	Ooghoogte/vogel	Twee zwarte bewakers zitten voor de ingang met twee grote geweren.	Er begint muziek.
3	MS	Handheld, pan en track.	Ooghoogte	Fred komt gehaast de backstage van het theater in rennen. Hij loopt door de coulissen en kan het podium op kijken, waar drie zwarte vrouwen optreden voor een groot publiek.	De muziek die je net hoorde is nu beter te horen.
4	MS	Handheld	Ooghoogte	Op de voorgrond is onscherp het gordijn en de band zichtbaar, zijn schaduwen. Daarachter zijn de vrouwen die optreden te zien van de achterkant. Ze dansen.	
5	KS	Handheld, zoom.	Ooghoogte	Dezelfde vrouwen en hetzelfde soort shot, maar dan meer uitgezoomd. Een piano is zichtbaar.	
6	MLS	Handheld, zoom, pan.	Ooghoogte	Vanuit het publiek zie je de vrouwen optreden.	
7	MS	Handheld, pan, zoom	Ooghoogte	In de coulissen staan The Dramatics. Larry blaast zenuwachtig uit. Beeld verschuift naar Fred die aan komt lopen. Hij voegt zich bij de band. Die vragen wat zijn excuus is.	
8	MLS	Handheld	Vogel	Fred gaat naast Larry staan en vertelt dat hij te laat is omdat hij vanuit werk kwam en bijna daardoor zijn baan kwijt was.	
9	MC	Handheld	Ooghoogte	Fred verontschuldigt zich en kijkt naar Larry.	
10	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry zegt dat zijn baan hem niks kan schelen, want ze staan op het punt sterren te worden. Hij is boos.	
11	CU	Handheld	Ooghoogte	Op de achtergrond zijn de zangeressen te zien. Fred zegt ernstig tegen Larry dat hij ook eten moet kunnen kopen.	
12	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry kijkt Fred aan.	
13	CU	Handheld	Ooghoogte	Fred spreekt Larry bemoedigend toe dat het goed gaat komen.	
14	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry vraagt Fred of hij dat zeker weet.	
15	CU	Handheld	Ooghoogte	Fred kijkt Larry enthousiast aan. Hij bevestigt Larry's vraag.	
16	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry glimlacht en bedankt Fred. Hij geeft hem een	

				hand/boks (??) Hij zegt dat hij Fred gewoon nodig heeft.	
17	CU	Handheld	Ooghoogte	Fred lacht en zegt dat hij er toch is. Hij vraagt of Larry wat water wil. Die neemt een trek van zijn sigaret.	
18	KS	Handheld	Ooghoogte	Vanuit de coulissen zien we de zangeressen weer.	
19	MLS	Handheld	Ooghoogte	Vanaf het podium zien we Fred en de band in de coulissen staan. Fred schenkt water uit een thermoskan in een bekertje.	
20	MC	Handheld, tilt	Ooghoogte	Fred schenkt Larry water in. Larry vraagt of de man van A&R aanwezig is.	
21	CU	Handheld	Ooghoogte	Bandlid 1 neemt een slokje water, dan komt bandlid 2 in beeld die Larry's vraag enthousiast bevestigt.	
22	MLS	Handheld	Vogel	Larry kijkt door de coulissen heen.	
23	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry kijkt naar het podium.	
24	KS	Handheld, pan, zoom	Ooghoogte	Larry en Fred onscherp op de voorgrond. In focus zijn weer de zangeressen te zien.	
25	MS	Handheld	Ooghoogte, kikker	De zangeressen dansen.	
26	MLS	Handheld	Ooghoogte	Links zijn de zangeressen te zien, en rechts het enthousiaste publiek dat ook danst.	
27	MC	Handheld, pan	Ooghoogte, kikker	De zangeressen dansen.	
28	MS	Handheld	Ooghoogte	Larry geeft zijn band de opdracht om zich klaar te maken.	
29	MS	Handheld	Ooghoogte	Bandlid 2 drukt een sigaret uit op de muur en zegt dat hij graag nog een keer een bepaalde noot wil oefenen.	
30	MS	Handheld, pan, zoom.	Ooghoogte	De band zet in, Fred kijkt toe.	
31	MS	Handheld, zoom	Ooghoogte	De band zingt, focus wordt gelegd op de knippende vingers.	
32	MS	Handheld	Ooghoogte	Op de achtergrond is het podium te zien met de zangeressen. Op de voorgrond zet Larry zijn solo in. Ze dansen erbij. Ondertussen geeft Fred commentaar.	
33	MS	Handheld.	Ooghoogte	De band zingt lachend. Ook Fred kijkt vrolijk.	
34	MC	Handheld	Ooghoogte	Larry geniet zichtbaar van het zingen.	
35	MC	Handheld	Ooghoogte	Bandlid 3 zingt en danst.	

36	MC	Handheld	Ooghoogte	Larry kijkt lachend naar zijn bandgenoot terwijl hij zingt.	
37	MC	Handheld	Ooghoogte	Fred juicht en kijkt lachend toe.	
38	CU	Handheld, tilt, pan	Vogel > ooghoogte	Kader verschuift van dansende voeten naar de bovenkant van de bandleden. Op de achtergrond staat de presentator.	
39	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry en bandlid 3 in beeld. Larry wijst naar bandlid 1.	
40	MC	Handheld, zoom	Ooghoogte	Bandlid 1 en 3 zingen.	
41	MC	Handheld	Ooghoogte	Larry zingt.	
42	MC	Handheld	Ooghoogte	Bandlid 3 zingt en danst.	
43	MS	Handheld	Vogel	De bandleden draaien, Larry blijft staan en zingt.	
44	KS	Handheld, zoom	Ooghoogte	De zangeressen zijn klaar en krijgen applaus.	
45	MS	Handheld, zoom	Ooghoogte	De presentator zegt tegen de band dat zij nu aan de beurt zijn en wenst ze succes. De band staat enthousiast.	
46	MS	Handheld, pan, zoom	Ooghoogte	De presentator komt vanuit de coulissen het podium op. Het publiek juicht nog voor de zangeressen.	
47	MLS	Handheld	Ooghoogte, vanuit het publiek	De zangeressen maken een buiging.	
48	MC	Handheld, pan	Ooghoogte, kikker	Larry en de bandleden stoten elkaar aan en vragen elkaar of ze er klaar voor zijn.	
49	MLS	Handheld	Ooghoogte, vanuit het publiek	De presentator kust een van de zangeressen de hand.	
50	MC	Handheld, pan, zoom	Ooghoogte, vanaf het podium	De presentator moedigt het publiek aan te applaudiseren.	
51	MC	Handheld	Ooghoogte	De band moedigt elkaar aan dat ze vanavond zich zullen aansluiten bij Motown Records.	
52	MC	Handheld, zoom	Ooghoogte	De presentator begint met aankondigen van de band.	
53	MS	Handheld, zoom	Ooghoogte	Hij zegt dat het beste er nog aan zit te komen.	
54	MLS	Handheld, zoom	Ooghoogte, vanuit publiek	Hij zegt dat ze een stapje hoger gaan.	
55	MC	Handheld, pan	Ooghoogte	De band geniet van de manier waarop ze worden aangekondigd.	

56	MC	Handheld	Ooghoogte	Een man die glimlachend kijkt naar het tafereel wordt aangetikt door een agent die iets in zijn oor fluistert.	
57	MC	Handheld, pan	Ooghoogte	De band is opgewonden	
58	LS	Handheld, zoom	Ooghoogte	Presentator begint nu met de echte aankondiging..	
59	MC	Handheld, pan	Ooghoogte	De band is super blij.	
60	MC	Handheld, zoom	Ooghoogte	Over de schouders van de bandleden zien we de presentator die naar ze wijst.	
61	MC	Handheld, pan	Ooghoogte	Larry loopt voorop richting het podium	
62	MC	Handheld, pan	Ooghoogte	De bandleden lopen achter elkaar, bandlid 2 heeft zijn handen op de schouders van Larry.	
63	KS	Handheld, pan	Ooghoogte	De presentator zwaait het publiek op. De man die werd aangesproken door de agent komt het podium op naar de presentator.	
64	CU	Handheld, pan	Ooghoogte	De man vertelt de presentator dat iedereen in de zaal naar huis moet, omdat er buiten rellen zijn.	
65	KS	Handheld, pan	Ooghoogte	De man loopt richting de band.	
66	CU	Handheld	Ooghoogte	De man vertelt ze dat ze niet kunnen optreden. De band reageert verontwaardigd.	
67	MS	Handheld	Ooghoogte	De man vertelt dat ze het theater moeten verlaten	
68	MS	Handheld, zoom	Ooghoogte	Op de voorgrond vertelt de presentator het publiek het slechte nieuws. Op de achtergrond staat de band er verslagen bij.	
69	MS	Handheld	Ooghoogte	De presentator zegt dat iedereen het gebouw moet verlaten.	
70	CU	Handheld, zoom	Ooghoogte	Bandlid 2 roept of ze niet gewoon een liedje kunnen doen. Larry draait zich gefrustreerd om.	
71	KS	Handheld	Ooghoogte, vanuit publiek	De presentator vertelt het publiek dat ze hier ervaring mee zouden moeten hebben.	
72	LS	Handheld	Ooghoogte, vanaf podium	Mensen maken boos en verontwaardigd richting naar de uitgang. De presentator blijft het publiek geruststellen.	
73	ELS	Handheld	Ooghoogte, vanaf podium.	Een nog grote overzicht van hoe het publiek de zaal verlaat.	
74	LS	Handheld	Ooghoogte, vanaf podium	Een werknemer begeleid mensen naar de uitgang. De presentator zegt dat ze kalm moeten blijven.	

75	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry schudt met zijn hoofd.	
76	CU	Handheld	Ooghoogte, van achteren	De bandleden vloeken.	
77	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry zegt tegen bandlid 2 dat ze alsnog het podium op gaan. Die zegt dat mensen weggaan en de band ook.	
78	KS	Handheld	Ooghoogte vanuit coulissen	De presentator begeleidt het publiek. Larry zegt dat ze nooit meer zo'n kans zullen krijgen.	Stem van Larry.
79	MC	Handheld	Ooghoogte	Bandleden proberen Larry mee te krijgen.	Stem van presentator.
80	MS	Handheld	Ooghoogte	Larry kijkt nog naar het podium terwijl de andere bandleden weglopen. Fred wacht op hem.	Stem van presentator.
81	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry kijkt emotioneel naar de leeglopende zaal.	Stem van presentator.
82	LS	Handheld	Ooghoogte	Presentator zegt tegen Fred en Larry dat ze echt weg moeten. Te zien is dat het podium leeg is. Larry loopt een beetje heen en weer. Fred probeert met hem te praten.	
83	MS	Handheld	Ooghoogte	De bandleden en de muzikanten lopen weg. Op de achtergrond zegt Fred tegen Larry dat er niks aan te doen is.	
84	CU	Handheld, pan, zoom	Ooghoogte	Fred herhaalt wat hij zegt. Larry kijkt hem niet aan, maar kijkt naar het podium.	
85	LS	Handheld, pan, zoom	Ooghoogte	Het laatste publiek verlaat de zaal.	
86	CU	Handheld, pan	Ooghoogte	Larry kijkt verdrietig en beweegt onrustig. Fred zegt dat hij weet hoe graag hij het wilde.	
87	CU	Handheld, pan	Ooghoogte	Fred zegt tegen Larry dat ze echt moeten gaan.	
88	CU	Handheld, pan	Ooghoogte	Fred pakt Larry bij zijn arm en trekt deze mee. Larry staat even stil en draait zich dan weer om. Fred smeekt hem om mee te gaan, maar Larry loopt het podium op.	
89	MS	Handheld, pan, zoom	Ooghoogte	Larry loopt het podium op en kijkt om zich heen. Hij pakt een microfoon.	
90	CU	Handheld, pan	Ooghoogte	Fred roept Larry.	
91	CU	Handheld	Ooghoogte	Larry staat in de spotlight en trekt de microfoon uit de standaard.	
92	LS	Handheld	Ooghoogte	Larry begint gepassioneerd te zingen voor de lege	

				zaal. Een van de spots gaat uit.	
93	CU	Handheld, pan, zoom	Ooghoogte	Larry zingt.	
94	MS	Handheld, pan, zoom	Ooghoogte	Larry zingt en danst.	
95	MC	Handheld, zoom, pan	Ooghoogte, kikker.	Larry zingt vol overgave.	
96	MC	Handheld, pan	Ooghoogte	Larry zingt. Dan zucht hij en kijkt verdrietig naar de zaal.	

